

NIEUWE AVONTUREN

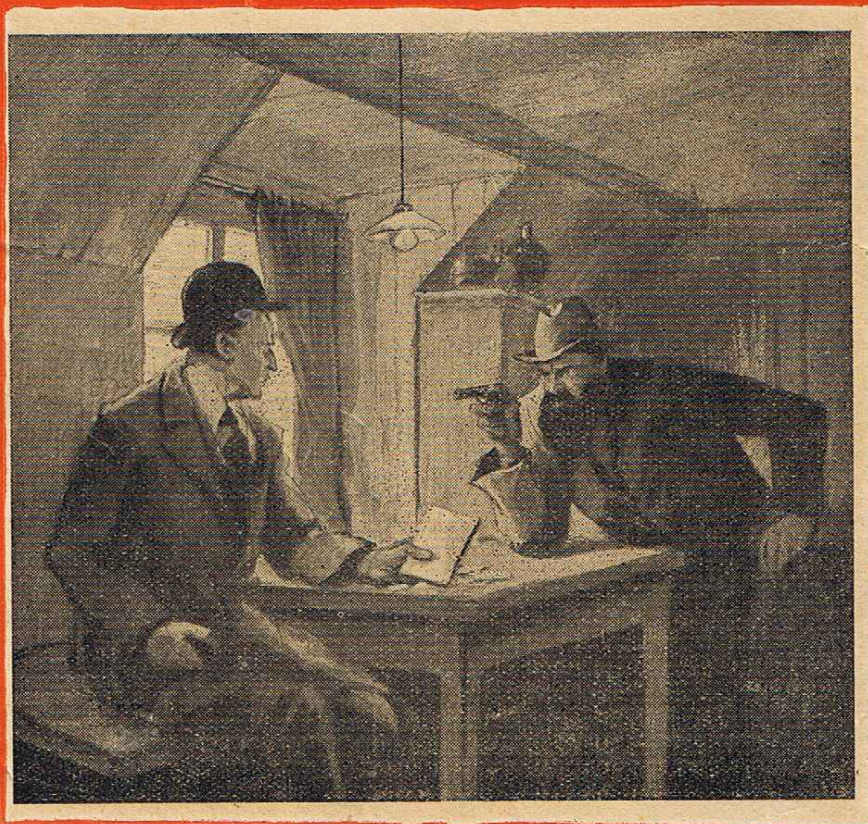
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Bedrieger bedrogen

Nr 2085

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Bedrieger Bedrogen

HOOFDSTUK I.

DE ADVERTENTIE

Raffles legde het blad, dat hij zo-even had uitgelezen, langzaam naast zich neer op het zwart glanzende blad van de ebbenhouten, zware tafel, die in het midden van de kleine, maar rijk van boeken voorziene bibliotheek stond en keek in gedachten verzonken, voor zich uit door het raam, dat uitzicht gaf op de vrij grote tuin, voor het centrum van Londen, eigenlijk een park te noe-

Charles Brand hoorde het ritselen van het papier, keek op van het zware boek, waarvan hij de platen bekeek en volgde een ogenblik met aandacht de wisselende uitdrukkingen op het fraai gesneden gelaat van de man, die men stellig eenmaal de stoutmoedigste avonturier van alle tijden zou noemen.

Eindelijk gingen de grijze, grote ogen van het schouwspel daarbuiten weg, dat aantrekkelijk genoeg was, want de len-

te had van de goed onderhouden tuin een ware luthof gemaakt en dwaalden, maar schijnbaar nog zonder aandacht, naar het ronde gezicht van Brand, met de blauwe, heldere, naar hem opgeheven ogen.

Wel vijf minuten bleef Raffles zo zitten, en zijn trouwste vriend, Brand, bleef kijken, ofschoon hij begreep, dat Raffles hem niet zag, ook al bleven zijn ogen steeds op zijn gezicht gevestigd.

Tenslotte klapte hij het dikke boek tamelijk hard dicht en zei :

— Dit brengt misschien je gedachten op een andere weg. Edward ! Ik houd niet van je gezicht, als het zo strak staat en niet van je ogen, als zij kijken, zonder iets te zien !

— Korter uitgedrukt : je houdt er niet van, dat ik nadenk, zei Raffles glimlachend. Tegelijkertijd strekte hij de blanke, krachtig gespierde hand over de tafel uit, greep een kleine schaar, die daar lag en begon zorgvuldig iets uit te knippen uit het blad, dat hij zoeven had gelezen.

— Voor mijn register ? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Misschien later, antwoordde Raffles met een glimlach. Want het is best mogelijk, dat dit stukje papier van nog geen drie vierkante duim, binnen enkele dagen niets meer waard blijkt te zijn dan het eerste het beste vodge papier.

— En dacht je daaraan, toen je mij aankeek, zonder te weten, dat ik in de kamer was ? vroeg Brand, met een weinig spot in zijn stem.

— Ik dacht aan hem, Charles. Je zult wel weten wie ik op het oog heb. Ik dacht aan de nieuwe, geheimzinnige, en uiterst gevaarlijke tegenstander, die pas onlangs in deze stad is opgedoken, niet alleen tot mijn eigen schade, maar vooral tot schade van de rijke Londenaars, die hij uitplundert op een wijze, die misschien mijn bewondering zou wekken, als de man niet zo weergaloos wreed was !

Er liep een rilling over de rug van Brand en hij werd bleek, toen hij met

iets van schrik in zijn stem mompelde :

— Mister X !

— Juist Charles, Mister X, de zwarte panter, die enige tijd onbekend en daardoor des te gevaarlijker door deze stad heeft geslopen, om toe te slaan, wanneer hij kon en wien wij, gelukkig althans het masker hebben kunnen afrukken, dat hem beschermde. Wij weten nu dat hij Armand Rovello heet, en dat men hem hield voor een schatrijk, onschadelijk sportman.

— Je bent dus voornemens naar hem te zoeken ? riep Brand verschrikt uit.

— Ongetwijfeld ! Of denk je soms, dat die gevaarlijke misdadiger zijn praktijken zal laten varen, alleen maar omdat hij zijn huis heeft moeten prijsgeven, dat voortaan verboden terrein voor hem is geworden ? Rovello was zeer rijk, hij zal nog wel andere huizen hebben onder een andere naam, zoals het ook het geval is met iemand, die mij zeer na staat en als dat niet het geval is, dan zal een van zijn kapiteins, die blindelings gehoorzamen, hem wel een schuilplaats verlenen. Die man zal gevaarlijk blijven, zolang hij niet vernietigd is, zoals de adder gevaarlijk blijft, zolang men hem niet de kop heeft verbrijzeld ! Rovello is er de man niet naar om zich reeds nu gewonnen te geven en zijn verlangen naar wraak zal nog aangewakkerd zijn door zijn tegenslagen en door het feit, dat hij onmogelijk meer onder zijn eigen naam hier in het publiek kan verschijnen. De man met de zwarte kap heeft afgedaan; alleen een zeer goede vermomming kan hem nog baten. Een vermomming of algehele afzondering.

— Die wraakzucht zal wel in de eerste plaats een zekere John Raffles betreffen, zei Brand hoofdschuddend. De politie is nu eenmaal zijn natuurlijke vijandin en daarin schikt hij zich, maar nooit zal hij jou kunnen vergeven, dat je zijn kostbaarste, zijn scherpste wapen, zijn incognito waardeloos hebt gemaakt !

Raffles haalde de schouders op en zei, het uitgeknipt stukje papier zorg-

vuldig opvouwend en in zijn portefeuille bergend :

— Gelukkig weet hij volstrekt niet met wie hij eigenlijk te doen heeft gehad !

— Pas op, hij kent je huis in de Victoria street ! waarschuwde Brand, verschrikt door die onverschilligheid.

— Wat zou dat ? Het is waar, dat het huis voor ons een paar maanden onbruikbaar zal zijn, want hij zal het stellig laten bespionneren, maar in die tijd hoop ik hem onschadelijk te kunnen maken. En nu zal ik afscheid van je moeten nemen, Charles, ik denk dat ik geruime tijd zal wegblijven. Maak je echter vooral niet ongerust; er kan mij ditmaal geen ander ongeluk overkomen, dan dat waaraan iedere Londenaar blootstaat, die zo dwaas zal willen zijn, een van onze drukke straten over te steken, zonder goed uit te kijken.

— Natuurlijk staat dit plotselinge uitgaan in verband met dat papiertje, dat je daar hebt weggemoffeld ?

— Wegmoffelen is een onaangenaam woord, mon cher ! zei Raffles lachend. Je neemt het mij een beetje kwalijk, omdat ik je in spanning wil houden ! En toch zul je me daar later dankbaar voor zijn; er is niets zo opwekkend in dit leven als een toestand van spanning, als ik het zo noemen mag. Tot ziens ! Ik lunch hoogstwaarschijnlijk op de Club, waar je mij dus vinden kunt, wanneer je mij iets van belang hebt mede te delen.

— Mij dunkt, dat het tegenovergestelde waarschijnlijker is, merkte Brand droogjes op. Maar in ieder geval zal ik naar de Windsor Club gaan, al was het maar in de hoop, dat je dan iets zult loslaten ! Want spanning mag dan een aangename gewaarwording zijn voor een gemiddeld burger, voor een intimus van Edward Lister, alias John Raffles, is het een verre van benijdenswaardige toestand.

— Vanavond zul je het weten ! beloofde Raffles, en daarop klopte hij Brand op de schouder, knikte hem glimlachend toe en begaf zich toen vlug naar

zijn slaapkamer, waar hij uit de lade van een kleine tafel, een sierlijke Browning van klein kaliber nam, die hij in zijn achterzak liet glijden, na zich te hebben overtuigd, dat het wapen geladen was.

In de helder verlichte vestibule van het kleine herenhuis trok hij zijn regenjas aan, want het kwam hem voor, dat de hemel ging betrekken, zette zijn hoed op en verliet tenslotte het huis. Hij ging de Cromwellstreet geheel ten einde, nu en dan eerbiedig gegroet door lieden, die in hem Lord William Aberdeen, de Vice-President van de Windsor Club groetten, raadpleegde nogmaals zijn horloge, stond een ogenblik in beraad en stapte toen op een bus, die hem, na een rit van ongeveer een half uur, naar een der Oostelijke wijken bracht, waar hij het voertuig verliet.

Raffles moest hier zeer goed de weg kennen, want zonder zich een ogenblik te bedenken of een inlichting te vragen, richtte hij zijn schreden naar een postkantoor, wierp een blik op het nummer boven de deur en ging toen binnen.

Op dit uur van de dag bevonden zich in de hall niet al te veel mensen, behalve voor de loketten, waar de ouderdomspensioenen en staatsverzekeringsgelden werden uitbetaald. Raffles raadpleegde, zorgdragende niet al te zeer op te vallen, de opschriften boven de loketten en vond er tenslotte een, waarboven een bordje hing met het opschrift : « Poste Restante ».

Raffles keek eens rond en zag een lange bank voor de wachtenden bestemd, waarop hij plaatsnam en het kleine handkoffertje, dat hij bij zich had, op zijn knieën plaatste.

Van de plek waar hij zat, kon hij het bewuste loket voortdurend in het oog houden. Hij zat er nauwelijks een paar meters vandaan en kon dus zeer goed de weinige mensen zien, die voor dat loket verschenen, een nummer en enige letters noemden en met een of meer brieven weer verdwenen.

En daar zat Raffles, met het geduld van een kat, niet minder dan twee

uren, zonder zich bijna te verroeren. De beambten begonnen onder elkaar reeds opmerkingen over die zonderlinge, geduldige bezoeker te wisselen, toen er plotseling iets als een elektrische ontlasting door Raffles ging, ofschoon er uiterlijk niets aan hem te bespeuren viel, toen een vrij scherpe stem, vóór het loket, de woorden sprak: S.R. 207.

— Naam? vroeg de man achter het loket lakoniek.

— Moet gij die weten? vroeg dezelfde scherpe stem.

— Ja, voor de controle! en dan natuurlijk uw nummerbewijs.

— Hugh Flannagan, klonk het korte antwoord. De man wierp een klein papertje neer voor de ambtenaar, die in een dik boek de naam neerschreef.

De scherpe stem bleek toe te behoren aan een lang, mager man met een haviksnus en dicht bijeen geplaatste buitengewoon doordringende ogen van een onbestemde, groenachtige kleur.

De kin was al even scherp gesneden als de neus en als de stem, de gelaatskleur was vaal, het voorhoofd was opmerkelijk hoog en breed, zoals te zien kwam, toen de man even de hoed aflichtte. Hij was tamelijk armoedig gekleed in een versleten, dunne jas, zijn hakken waren scheef afgesleten en in een van zijn zolen was een groot gat. Ook was hij slecht geschoren en droeg een papieren boordje.

Raffles had dit alles met een oogopslag gezien, maar hij had ook alles gehoord!

Hij stond, zonder overhaasting op, zag nog juist hoe Flannagan een klein pak brieven in ontvangst nam en slenterde toen het postkantoor uit.

Hij vatte post aan de overzijde van de smalle straat, schijnbaar verdiept in de beschouwing van een uitstalling, terwijl hij inderdaad in de spiegelende winkelruit, zorgvuldig de uitgang van het postkantoor in het oog hield. Hij behoefde nauwelijks enige seconden te wachten en toen kwam de magere, lange man weer te voorschijn, terwijl hij 't pak brieven behoedzaam in zijn zak stak.

De man scheen goed te weten waf hij van plan was, want hij begon aanstonds met lange, haastige stappen de straat af te lopen, zonder links of rechts te zien.

Behoedzaam begon Raffles hem te volgen. Hij had zijn oudste hoed opgezet, hij droeg een regenjas en een tamelijk versleten valiesje.

De tocht duurde echter niet lang, zoals Raffles ook wel vermoed had, want reeds na een minuut of tien ging de man een morsige zijstraat binnen, deed een stap of twintig en verdween toen plotseling door een openstaande deur.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, glipte Raffles, op zijn beurt, die deur binnen, volgde de man, meer op het gehoor dan op het gezicht, want er viel zelfs voor zijn kattenogen niet heel veel te onderscheiden in die donkere, smalle gang en op de trap met de uitgesleten treden, die hij nu beklom.

Het gestommel boven zijn hoofd duurde maar altijd voort, vier trappen lang, totdat het eensklaps ophield, en Raffles duidelijk de snelle ademhaling van de man hoorde, als van iemand, die vermoeid is, en het rammelen van sleutels.

Raffles sloop nog enige treden op en hoorde hoe de man de deur ontsloot, de sleutelbos weer in zijn zak stak, binnenging en de deur dichtwierp, zonder haar echter opnieuw van binnen af te sluiten. En Raffles zelf ging naar die trap op in dat rommelige, oude, kwalijkriekende huis.

Hij wachtte nog een kort ogenblik op het portaal, overtuigde zich, dat zich hier niemand bevond, trad haastig in een hoek, nog donkerder dan de rest, opende vlug het valiesje, zette zijn hoed af en schoof zich behendig een pruik met glanzend zwart haar over de schedel, die dadelijk aansloot, alsof zij van echte mensenhuid was.

Hij haakte zich vlug een valse baard achter de oren, eveneens gitzwart en tot op zijn borst reikend, en mompelde voor zich heen, het valies weer sluitend:

— Dit is wel de simpelste en zichtbaarste vermomming, die ik bezit, maar zij heeft het voordeel, zeer snel te kunnen worden aangebracht.

Het was een man met een volmaakt veranderd uiterlijk, een soort roverhoofdman, die daar nu op de deur toestapte, de kruk omdraaide en binnentrad.

Voor een tafel, niet ver van het raam, dat een oude lap tot gordijn had, zat Flannagan, nog met zijn hoed op en die een achttal brieven juist op de tafel had geworpen. Hij hief verschrikt en toornig het hoofd op en beet de onwelkomen bezoeker toe :

— Wat moet dat ? Wat komt je hier doen ? Je zult wel aan het verkeerd adres zijn !

— Dat geloof ik haast niet, antwoordde Raffles, kalm de deur achter zich sluitend. Maak je maar niet ongerust, Flannagan, ik kom in geen geval meterhuur innen, of belastingpenningen; misschien kom ik je, integendeel, wel wat brengen. Dat zal van je zelf afhangen. En van het resultaat van ons onderhoud. Het kan trouwens heel kort zijn. Je hebt daar de brieven, die je ontving op je advertentie ? Ik zie dat de oogst niet al te groot is, maar als we jouw beroep in overweging nemen, kan dat ook geen verwondering baren. Er is tegenwoordig niet zoveel vraag naar hypnotiseurs als naar advocaten en afslagers !

Flannagan had verbaasd en enigszins ongerust toegelusterd en keek Raffles strak aan met zijn scherpe, doordringende ogen. Toen vroeg hij korzelig :

— Welke advertentie bedoelt u ?

— Komaan, laten wij geen tijd nutteloos verliezen ! zei Raffles enigszins ongeduldig. Met welk doel zou je in 's hemelsnaam tijd willen winnen ? Ik kom je niet benadelen, Flannagan, eerder is het tegendeel waar, als je tenminste mijn zin doet. Maar als je er op staat, hier is de advertentie, die je geplaatst hebt en waarschijnlijk ook nog wel in andere bladen dan de « Daily Mail ».

Raffles had zijn valiesje neergezet, haalde het uitgeknipte stukje krantenpapier te voorschijn en las :

Zeer kundig hypnotiseur biedt zich aan voor alle gewenste doeleinden. Bekwaam in genezing door handoplegging. Schitterende resultaten op 't gebied van wilsoverdracht. Gunstige condities. Brieven onder lett. S.R. Poste Restante-Postbureau nr. 14, White Chapel.

De man strak aanziende, vouwde Raffles het papiertje weer op, stak het in zijn zak en zei bedaard :

— Je hebt inderdaad zeer sterke, dwingende ogen, Flannagan, maar doe voor mij geen moeite, als dat soms in je bedoeling mocht hebben gelegen. Er is heel wat meer toe nodig, om mij je wil op te leggen. En laten wij nu eens rustig praten, zonder elkaar zo boos aan te kijken, want werkelijk, ik wil je helpen, als dat kan en als je het verdient ! Want het komt me voor, dat je het heel, heel arm hebt !

Flannagan keek Raffles nog een ogenblik aan, de flakkerende, stekende uitdrukking stierf weg in zijn ogen, die eensklaps dof schenen te worden en hij zei, met afgewend gelaat naar buiten starend :

— Dat ik het arm heb, dat weet de duivel, en ook, dat ik tot alles in staat zou zijn om wat geld te verdienen. Zeg op, wat wil je dan van me ?

— Heel weinig ! Ik wil alleen inzage nemen van die acht brieven, omdat ik, helaas, aan die paar letters op de enveloppen, merendeels met de schrijfmachine getypt niet veel zal hebben, want zie je, Flannagan, ik zoek ijverig naar een bepaalde man, die zeer veel belang stelt in hypnotiseurs, die er graag een zou willen hebben, die je misschien goed zou willen betalen, en wiens naam ik je toch tot geen prijs zou mogen noemen.

— Dan krijg je die naam ook niet te horen, riep Flannagan op woeste toon met zijn magere vuisten op de tafel slaand.

— Jawel ! zei Raffles zeer kalm en de zwarte browning gluurde nieuwsgierig uit een zak te voorschijn, als een muisje uit haar holletje !

HOOFDSTUK II.

ROVELLO LAAT VAN ZICH HOREN

Er kwam een vals licht in de ogen van de man aan de andere kant van de tafel, er speelde een gevaarlijke glimlach om zijn dunne lippen, en 'n ogenblik scheen het, alsof hij zich op die zonderling wilde werpen.

Flannagan moest echter een man van veel doorzicht zijn en koos de wijste partij, die voor het ogenblik het meeste voordeel leek af te werpen, maakte een uitnodigend gebaar over de tafel heen en zei grijnslachend :

— Ik heb nog nooit tegen een browning geredeneerd. Ik ben tot de ontdekking gekomen, dat men dan steeds aan het kortste einde trekt. Maar ik hoop althans schadeloos gesteld te worden.

— Wat dat aangaat, kun je gerust zijn, Flannagan! zei Raffles en de browning dook weer in haar schuilplaats terug. De vlugge vingers van Raffles maakten haastig de enveloppen open, totdat hij, na de eerste vijf al spoedig, met een schouderophalen, te hebben neergeworpen, de zesde opende, die hij met grote aandacht doorlas en toen in zijn zak stak. Maar uit diezelfde zak kwam een kleine portefeuille, waaruit Raffles een tienponds biljet nam.

Hij keek Flannagan, wiens ogen koortsachtig waren beginnen te schitteren op het zien van het belangwekkende stukje papier, enige ogenblikken ernstig aan en zei toen, met het kostbare papiertje spelend :

— Ik zal je dit geven, Flannagan en ik ben er bijna van overtuigd, dat je voldoende schadeloos zou zijn gesteld, alleen maar als ik je de brief onthoud, die nu in mijn zak zit, tenminste, als je een eerlijk man bent!

— Altijd doodeerlijk geweest mijnheer, zolang de omstandigheden mij niet dwongen om het niet te zijn! zei Flannagan schijnheilig.

— Stel je eens voor, Flannagan, dat iemand je in dienst had willen nemen, om je hypnotische gaven te exploiteren?

— Nu, dan zou ik het zeker hebben aangenomen, als hij goed had betaald!

— Maar als hij je gaven nu eens had willen exploiteren met een misdadig doel?

— Wel, dan zou hij niet alleen goed, maar heel veel hebben moeten betalen!

— Aha, dat noem ik ronduit spreken! riep Raffles uit, het papiertje op de tafel werpend, waarop Flannagan zich wierp met de begerigheid van een hongerige gier. Ik wist ook wel, dat mijn mensenkennis mij niet in de steek had gelaten. Een schurk, die nog in de bolster zit, en die wacht op de gelegenheid om geplukt te worden. Nu, je bent het ditmaal nog ontsnapt, Flannagan, neem je kans waar, man, die je in deze overige brieven geboden worden. Dat alles is ongetwijfeld veilig. Het loon is misschien niet hoog, maar het is tenminste eerlijk verdiend. Heb je vrouw en kinderen?

— Kind noch kraai! antwoordde Flannagan, liefkozend over het papier-tje strelend.

— Ik geloof, dat er dan althans een vrouw ter wereld is, die bijtijds aan een grote ramp is ontsnapt! Adieu Flannagan!

Raffles had zijn hoed vlug van de tafel gegrepen en was de deur al uit, voor Flannagan van zijn verbazing en zijn verontwaardiging was gekomen.

Maar toen ontwaakte de nieuwsgierigheid in zijn borst, aangewakkerd door zijn hebzucht.

Hij stond, zonder enig gerucht te maken op, sloop op kousevoeten naar de wand van zijn kamer, die niet uit stenen was opgetrokken, maar die uit planken bestond en toen hij door een smalle reet keek tussen een paar van die planken, beleefde hij het zonderlinge schouwspel, dat zijn bezoeker zich vliegensvlug ontdeed van een zwarte pruik en een even zwarte baard, en toen haastig de trappen afliep.

Raffles maakte, dat hij uit deze duistere, 'sombere straat wekwam, hij liep vlug voort, met zijn hoofd diep voorover gebogen en zijn hoedrand in de ogen, totdat hij weer een bus vond, die hem naar het centrum van de stad terugvoerde.

Hij begaf zich echter niet regelrecht naar de Windsor Club, maar stapte uit dichtbij Piccadilly Circus, liep een van de talrijke straten in, die op dat bekende plein uitkomen en bekeek, zo onopvallend mogelijk, aandachtig de huizen aan de rechterzijde van de straat, oud en smal, bij herhaling herbouwd, nu eens tot winkels, dan weer tot cafés, want men bevond zich hier in een der oudste gedeelten van de wereldstad.

— Zij durven, dat moet ik zeggen, mompelde Raffles tenslotte en deze opmerking beduidde voorlopig het einde van de zaak.

Hij begaf zich te voet naar zijn Club, waar de portier hem mededeelde, dat mijnheer Brand, zijn secretaris, reeds meer dan een uur geleden vertrokken was, luncte er in het gezelschap van een der vervelendste kletsmeiers, welke

de Club opleverde en reed vervolgens met een taxi naar de Cromwellstreet terug, waar hij Brand aantrof, in een verre van zonnig humeur.

Zijn factotum begroette hem op de drempel van de bibliotheek reeds, met de korzelige opmerking:

— Dat zal zo onmogelijk kunnen doorgaan, Edward!

— Maar, mijn waarde, er is nog nauwelijks een begin aan gemaakt, zei Raffles een weinig verbluft.

— Nog geen begin? riep Brand vervolgen. Maar ik zeg je, dat we dan binnenkort straatarm zullen zijn!

— Zou je me niet eens zeggen wat je nu eigenlijk bedoelt? vroeg Raffles, met een ongeduldige beweging in een stoel neervallend:

— Ik bedoel dit! Zoeven werd ik opgebeld door Brown & Zoon. Die waardige bankiers droegen mij op, je te waarschuwen, dat je tegoed tot op een paar pond na was gesmolten. Je begrijpt, dat het me trof als een knodslag! Vooral, omdat je mij juist vanmorgen de opdracht had gegeven, op die Bank te trekken, ter betaling van je nieuwe motorboot, die dezer dagen van stapel moet lopen. Dat schip kost elfhonderd pond. Je moet mij eens vertellen, hoe ik elfhonderd pond met drie of vier moet betalen!

Raffles maakte een wegwerpend gebaar en gaf ten antwoord:

— Maar, mijn beste Charles, ik zal toch nog wel meer bankiers op de wereld hebben!

— Maar die maken het weinig beter, riep Brand wanhopig en ik zal je ook zeggen hoe dat komt. Toen ik mijn verbazing durfde uiten tegenover de heren Brown, deelden deze mij, tot mijn schaamte, mede, dat je drie dagen geleden maar liefst zeventuizend pond had opgenomen. Ik zeg tot mijn schaamte, omdat ik, als je secretaris, daar niets van wist! Zeventuizend pond op een enkele dag! Is het onbescheiden als ik even informeer, waarvoor dat grote bedrag moest dienen?

— Ik geloof — een of ander fonds — oorlogsblinden — stotterde Raffles, ver-

leggen als een schooljongen die op spijbelen betrapt wordt.

— Neen, er is geen vechten tegen! mompelde Brand, met een tragische zucht en meewarig het hoofd schuddend. Wij geven per jaar enige tienduizenden ponden uit voor zulke dingen, en mijn beste vriend wandelt clandestien naar zijn bankier en neemt achter mijn rug zeventuizend pond op, en als ik op die bank wil trekken, om een rekening te betalen, wordt ik uitgelachen! Dat gaat zo een goed gangetje! Nog een half jaar in dit tempo voortgegaan en de bodem is bereikt!

— Welke bodem? vroeg Raffles, naar zijn sigaretten tastend.

— Van onze brandkast natuurlijk! antwoordde Brand, werkelijk woedend. Ik zeg je, het kan zo niet verder gaan.

— Komaan, weg met dat pessimisme, Charles. En mijn schatten dan op mijn vijf, zes eilanden?

— Praat me van die schatten niet, riep Brand, rood van drift. Zij konden evengoed duizend voet onder de zeespiegel begraven liggen! Je naastbijzijnde schatteneiland ligt op zeven dagreizen hier vandaan!

— Met een stoomboot, Charles, maar nog geen dag met mijn vliegmaschine! Maar goed, ik neem aan, dat je geld wilt hebben. Wij staan aan de rand van de afgrond, volgens jou. Ik zal zorgen, dat je binnenkort weer geld hebt, en veel!

— Maar ik zal je motorboot onmogelijk contant kunnen betalen, riep Brand wanhopig.

— Dan laat je haar voorlopig waar ze is, op de werf!

— Bedenkt, dat je met behulp van dat nieuwe, prachtige schip, je coup tegen de hertogin van Albany wilde ontscherpen.

— Het komt er volstrekt niet op aan, of die coup nog wordt uitgesteld, Charles. En nu over andere dingen, veel belangrijker, in ieder geval veel belangrijker! Hier, lees dat even!

Brand nam het stukje briefpapier op, dat Raffles hem had toegeworpen, draaide het achterstevoren en toen on-

derstboven, en zei, altijd nog knorrig:

— Vindt je het ogenblik gunstig om grapjes met me uit te halen? Er staat niets op dit papier te lezen!

Raffles nam hem het blaadje papier snel uit de hand, bekeek het aandachtig en zei rustig:

— Eerlijk gezegd, had ik dat al half en half vermoed. Met een heel bijzondere soort inkt geschreven en ik denk, dat geen enkel middel ter wereld de letters op het papier weer kan terugroepen. De vloeistof is vervluchtigd, zoals eau de cologne of benzine, zonder enig spoor achter te laten. De schrijvers hebben zich blijkbaar willen dekken en de ontvanger van dit briefje geen wapen in de hand willen geven. Maar gelukkig ken ik het uit mijn hoofd. Luister maar! S. R. 207. Vervoeg u hedenavond om tien uur aan het huis 109 in de King Charles Street. Gebruik de klopper, niet de deurschel. Indien gij werkelijk bruikbaar zijt voor ons doel, staat een schitterende toekomst voor u open. Deel niemand iets van deze samenkomst mede, in uw eigen belang. Onthoud goed het nummer en de straat.

Raffles hield op en keek een ogenblik naar het stomverwonderde gezicht van Brand, totdat hij vrolijk uitriep:

— Maar dat is waar ook, ik kan niet verlangen, dat je hier iets van begrijpt, als ik je niet eerst het geheim onthul van dat uitgeknipte stukje krant! Hier, lees deze advertentie.

Nadat Brand zwijgend en aandachtig gelezen had, vervolgde Raffles:

— Ik ben naar het bewuste postkantoor gegaan, ik heb daar gewacht met een geduld, dat werkelijk een pluimpje zou verdienen van een minder knorrige secretaris en ik heb de steller van de advertentie uitgevonden. Ik ben hem nagegaan tot in zijn woonkamer en toen heb ik hem gedwongen, mij de weinige brieven te laten lezen, die zijn advertentie hem had opgeleverd, totdat ik de goede had.

— De goede? Wat was dan de goede, vroeg Brand, zeer verwonderd.

— Wel, de goede was natuurlijk de brief van Rovello!

Brand schoof zijn stoel met een ruk achteruit, keek Raffles met open mond aan en zei toen schouderophalend :

— Houdt mij de opmerking ten goede, maar ik vind, dat je je tijd nuttiger kon besteden met het bedenken van middelen, je banktegoed weer aan te zuiveren...

— O, wat ik je bidden mag, Charles, houdt er mee op ! viel Raffles hem in de rede, half boos, half lachend. Je waarde bankier zal stellig worden tevreden gesteld. Je verwijt mij, dat ik geen geld poog bijeen te brengen, maar mijn waarde, ik doe juist niets anders en ik reken er stellig op, dat deze onderneming mij heel wat rijker zal maken.

— Maar hoe kom je er toch bij, dat Rovello hier achter zou zitten ? Ik weet heel goed, dat hij o.a. met een uitstekend hypnotiseur werkte, ik weet verder, dat door jouw toedoen die hypnotiseur buiten gevecht is gesteld, tenslotte wil ik met plezier aannemen, dat Mister X een plaatsvervanger wenst te hebben, maar ik weiger te geloven, dat hij daartoe op een advertentie zou schrijven, zoals een trouwlustig dienstmeisje op een huwelijksannonce.

— Waarom niet ? Denk je soms dat werkelijk goede hypnotiseurs zo talrijk zijn ?

— Maar een werkelijk goede hypnotiseur behoeft dan ook geen advertentie te plaatsen ! En zeker geen met zoveel afkortingen, om ze goedkoop te maken !

— Rovello heeft volstrekt niets aan een goed hypnotiseur, die geld genoeg zou hebben voor een dure advertentie, hij moest er juist een vinden, die arm

is en noodlijdend ! En tenslotte, moet ik je er nog op wijzen, dat de hele manier, waarop de advertentie gesteld is, er op duidt, dat de steller tot heel wat bereid zou zijn, om maar geld in handen te krijgen ! Ook dit moest juist een kolfje zijn naar de hand van Rovello. Wij mogen niet vergeten, dat deze wijze van berovingen, doordat een van zijn helpers rijke lieden wist te hypnotiseren, hem de grootste buit opleverde !

— Dus je verwacht, dat Rovello daar vanavond, in dat huis, die hypnotiseur zal ontvangen, vroeg Brand op een toon van ongelooft.

— Zo dom zal hij wel niet zijn ! zei Raffles schouderophalend. Hij zal natuurlijk een medeplichtige sturen, een van zijn beste vrienden. Iemand, die al wist wie Mister X was, in de tijd, toen hij nog zijn zwarte, zijden kap droeg.

— Maar die hypnotiseur kan immers onmogelijk komen, jij hebt hem immers die brief afgenomen ? Hij weet toch niet wat er in staat ?

— Hij weet niets ! antwoordde Raffles. En dus zal Flannagan, zo luidt zijn naam, ook niet kunnen verschijnen.

— Dan begrijp ik er helemaal niets meer van ! dan zitten daar dus die mensen vruchteloos te wachten, tot ze blauw zien !

— Zo blauw zullen ze niet worden, Charles. Want om tien uur zal er werkelijk een hypnotiseur verschijnen.

— Wie dan ? vroeg Brand ongerust.

Raffles keek Brand schelms aan en antwoordde met een glimlach :

— Iemand, die wij beiden heel goed kennen, of althans menen te kennen !

HOOFDSTUK III.

WIE IS DE BEDRIEGER ?

Het huis nr. 109 in de King Charles Street was inderdaad zeer oud. Het is heel smal en staat als ingenepen tussen twee andere huizen, oorspronkelijk even oud, maar die herhaaldelijk verbouwd werden.

Het zijn derhalve onogelijke, lelijke misbaksels geworden, geen vlees en geen vis, niet oud meer, maar ook nog niet nieuw, en waarbij toch de architect wanhopige pogingen had gedaan, het oude karakter zo veel mogelijk te bewaren.

Maar nummer 109 heeft een luifel boven de deur, een klein, vierkant raam er boven, met paarse ruitjes, in lood gevat en aan weerskanten er naast, een venster, dat al niet veel breder is en alleen eens zo hoog.

Het was precies tien uur in de avond, toen een schrale man met holle wangen, niet al te goed geschoren en met lange, verwarde haren, die ouderwetse klopper greep en hem op het hout van de straatdeur liet terugvallen, hetgeen een dof, rommelend geluid veroorzaakte, als van een verre donder.

De deur werd niet aanstonds geopend, maar wel klonk er een zacht gerucht, alsof ergens een schuif werd weggetrokken en dat was ook inderdaad het geval; naast de deur, in het kozijn zelf, was een soort gleuf, misschien oorspronkelijk bedoeld als toegang voor een brievenbus en achter die gleuf scheen iets te bewegen.

Het duurde zeker wel drie minuten

voor dat eindelijk het geluid klonk van een zware ketting, die van de deur werd genomen, en deze zelve heel voorzichtig openkierde.

Een niet al te vriendelijke stem vroeg kortaf :

— Je naam ?

— Flannagan, Hugh Flannagan !

— Het nummer van je advertentie ?

— S. R. 207.

Nu pas ging de deur verder open en de bezoeker trad een stikdonkere, smalle gang binnen.

Pas toen de deur weer achter hem dichtging en ook de schuif was gesloten, werd er licht gemaakt, en nu kon hij een kleine, weinig scheefgebouwde man zien, met een hoofd, dat te groot was voor de smalle schouders en het tengere lichaam, en een onaangenaam pafferig bleek gezicht, waarin twee ogen als fretboren dwars door hem heen schenen te gaan.

Die kleine, mismaakte man keek met de grootste aandacht naar de ogen van de bezoeker, scheen tevreden te zijn en bromde :

— Ga mee. Wij zullen eens zien wat je kunt. Ik ben niet de schrijver van de brief zelf, maar dat doet er niet toe. Heb je die brief nog ?

— Ik heb hem, maar u zoudt er niet veel aan hebben ! zei de bezoeker, een weinig bedremmeld. Ik kan er niets aan doen, maar op een raadselachtige manier zijn alle letters verdwenen.

De mismaakte man liet een kort lachje horen en zei grinnikend :

— Sommige brieven hebben weleens meer van die bijzonderheden ! Dan is het in orde. Maar laat mij toch het papier maar eens zien, waarop die letters stonden !

De man, die zoeven was binnen gekomen haalde een papier uit zijn zak, dat hij zwijgend aan de mismaakte gaf, die het zeer aandachtig bekeek door 'n klein vergrootglas. Daarna gromde hij :

— Zoals gezegd, het is in orde ! Wij houden er een zeer bijzondere soort papier op na, weet je. De zaak is, dat wij soms wel eens genoodzaakt zijn, om voorzichtigheid te betrachten.

De kleine man nam zijn bezoeker nog eens zeer scherp op en vervolgde :

— Hoe heet je ?

— Ik heet Hugh Flannagan !

— Mooi zo. Je kunt mij voorlopig Joe noemen ! Misschien krijg je later mijn ware naam wel eens te horen. Je zult nu wel dadelijk een proef voor ons willen afleggen ?

— Ik verlang niets liever ! Daarvoor ben ik gekomen.

— Volg mij dan maar, dan gaan wij op weg. Het is vrij ver, weet je ! En nog iets, geen nieuwsgierige vragen, ben bang, dat mijn patroon je dan niet want daar houd ik niet van en mijn lastgever nog veel minder ! Ik kan je wel zeggen, dat je gezicht mij bevalt en ik hoop nu maar, dat mijn lastgever in jou de goede persoon gevonden heeft, die hij nodig heeft voor de oefening van zijn beroep.

— Wat is het voor een beroep Joe, dat je lastgever uitoefent ? vroeg Flannagan.

— Dat zul je later wel zien ! En ik hoop voor een lief ding, dat je niet behept bent met een geweten, want ik zou kunnen gebruiken en je bevalt me buitengewoon ! Je hebt iets in je tronie, dat me doet denken aan een jakhals, aan een hongerige jakhals ! Ik hoop toch niet, dat je honger hebt ?

— Ik heb sedert gistermorgen niets gegeten, Joe, antwoordde Flannagan dof. En je kunt van mij aannemen, dat

ik alles aangrijp wat me wordt voorgesteld, alles !

— Ik ben blij dat te horen, Flannagan ! hernam de gebochelde, met datzelfde korte, mekkerende lachje en toen draaide hij zich om en wenkte de ander hem te volgen.

De kleine mismaakte draaide al spoedig het flauwe licht in de smalle gang uit en nu had hij een zaklantaarn nodig om hen op hun weg bij te lichten.

De gang volgde blijkbaar de gehele diepte van het huis tot aan een binnenplaats, waarop een glazen deur uitkwam en waar enige lege pakkisten stonden.

Hier doofde de gebochelde even zijn lamp en opende op de tast, met behulp van een sleutel, die hij zoeven uit zijn zak had gehaald, een smalle zijdeur in de gang, waarop hij de bezoeker even liet voorgaan en die deur zorgvuldig weer sloot.

Hij maakte dadelijk weer licht en Flannagan kon zien, dat zij zich in een volkomen van meubelen of gordijnen ontbloot vertrek bevonden, even oud als het huis en met een zeer grote, bijzonder fraaie haardstede.

Waarschijnlijk om het inkijken te beletten, waren de kale vensters afgesloten met goedsluitende luiken. De bewoners moesten zelfs bang zijn voor dieven of inbrekers, want bij nader toezien bleken die luiken van ijzer te zijn en gesloten met stevige, dikke bouten.

Flannagan bemerkte verder tot zijn verwondering, dat zijn gids regelrecht toeliep op de haard, over het haardijzer heenstapte en daarbinnen met zijn lamp scheen te verdwijnen.

Dadelijk echter klonk er een knappend geluid, alsof er een veer lossprong en toen een soort gesnor of gebrom, alsof er een kleine motor werkte.

Het bleek echter niets anders te zijn dan de ijzeren achterwand van de haardstede, die over een rail terzijde schoof.

En reeds klonk de ongeduldige stem van Joe :

— Blijf daar niet staan als een zoutpilaar ! Is dat zo verwonderlijk ? Deze

huizen hebben méér geheimen, dat kan ik je zeggen! Pas op, vlak achter deze sluitplaat begint een trap. Je kunt je vasthouden aan de muur, want een leuning is er niet. Voorzichtig, de treden zijn smal!

Er waren van deze smalle treden niet minder dan twintig, en als Flannagan daar soms lust toe mocht hebben gevoeld, kon hij wel uitrekenen, dat hij, toen hij beneden was, zeker wel vier meter onder de begane grond was.

Er kwam opnieuw een gang, die meer op een tunnel leek en waar alleen de kleine gebochelde kon lopen, zonder zijn hoofd te moeten buigen.

Joe sprak pas weer, toen hij opnieuw een sleutel te voorschijn haalde en een deur opende.

— Nu zijn we er! zei Joe. En nu zou ik je aanraden je best te doen. Slaag je niet, dan kan dat allerlei onplezierige gevolgen voor je hebben!

Het dansende, zwakke licht van de zaklamp werd plotseling overstraald door een veel sterkere gloed, afkomstig van een elektrische, vijfarmige lichtkroon, die in het midden van een fraai, hoewel enigszins ouderwets gemeubeld vertrek hing.

— Hoe vindt je deze kamer? vroeg Joe, grijnslachend en opziende naar zijn metgezel. Wel mooi, nietwaar, voor deze buurt?

— Heel mooi! Jammer, dat dit vertrek zo weinig bewoond wordt en alleen voor deze gelegenheid in gebruik is genomen! Waar is de vrouw, die daar gezeten heeft?

Joe keek de ander stomverbaasd aan en vroeg toen langzaam:

— Hoe weet je dat?

— Dat zeggen mij mijn ogen! Er ligt hier een duim stof op de meubels, behalve op die leunstoel van glimmend mahoniehout. Daar is het stof weggeveegd, ook van de rug en van de leuning. Alleen een vrouw zou zich die moeite geven. Een maat slaat hoogstens met zijn zakdoek de stof van een stoelzitting weg.

— Maar verduiveld, wij hebben hier de hand gekend op een sleutel was, ge-

loof ik, zei Joe verheugd. Je hebt het precies geraden! Ik hoop, dat je aanstonds de verzekering zult afleggen, dat je veel gevoelt voor ons mooi beroep, maar weet wel, dat ik streng oordeel.

De kleine man verhief zijn stem wat en riep vrij ongeduldig:

— Irma!

Er werd een gordijn terzijde geschoven voor een doorgang naar een aangrenzend vertrek en een bijzonder mooie vrouw kwam binnen, in een modern avondtoilet.

Zij kwam aanlopen en het licht overstraalde haar geheel; wel zelden had Flannagan zijn hypnotiseursogen doen rusten op zulk een volmaakt vrouwelijk schepsel, met de gestalte van een Venus, oprijzend uit de golven, en het zachte gelaat van een engel. Haar ogen waren zeer donker, zonder volmaakt zwart te zijn en hadden de vorm van gazellenogen. Het donker blonde haar viel in natuurlijke golven over haar kleine oren.

— Mooi hé? vroeg Joe, grijnzend als zoeven in de ledige kamer. Een prachtstuk der schepping, maar een adder kan ook mooi zijn! Nu, laten wij niet teveel tijd verliezen met bewonderen. Deze giftige moerasplant is moeilijk te bedwingen, Flannagan. Met opzet koos ik haar uit, om er je kunsten op te proberen, want als het met haar gelukt, die zo koppig is als een muilezel, zo hard als diamant en zo aan-doenlijk als een brok hardsteen, dan gelukt het ook met iedereen!

— Klets niet zoveel en schiet een beetje op! zei de vrouw met een zachte, lieflijke stem, die een zonderling contrast vormde met haar platte taal.

Ze had een sigaret opgestoken, keek de vreemdeling met haar raadselachtige ogen een kort ogenblik aan, knipperde heel even met de oogleden en zei toen, de blik afwendend:

— Voor mijn part kan hij het proberen, maar het zal evenmin lukken als met die twintig andere sukkels, die julie op me hebt afgestuurd. Ik lach wat om jou hypnotiseurs!

— Maar dit is er een, die zichzelf in een advertentie aanbod! hernam Joe kortaf. Flannagan, vlug maar wat! Onze Irma is mooi, maar ze is verbazend lastig en ongeduldig. En vóór dat je begint, heb je een goed geheugen voor gezichten?

— Een ijzersterk! Een gezicht, dat ik eenmaal gezien heb, vergeet ik nooit. Zo heb ik, bijvoorbeeld, deze vrouw Irma Balikin, vier jaren geleden te Parijs zien terechtstaan, beschuldigd van medeplichtigheid aan een zelfs voor Parijs opzienbare bankroof! Zij kreeg twee jaren. Ze zag er toen heel wat anders uit dan nu.

De vrouw was zeer bleek geworden en eensklaps, geheel onverhoeds, kregen haar zachte ogen een verschrikkelijke, bijna duivelse uitdrukking. Zij liep recht op Flannagan toe en siste:

— Beest! Wie ben jij, dat je dat weet? Neem je voor mij in acht en haal geen oude koeien uit de sloot, want...

Verder kwam zij niet. Het was alsof de woorden, die nog komen moesten, door een onweerstaanbare macht in haar keel werden verstikt. Haar ogen, zoeven nog fonkelend van een woest vuur, werden eerst weer zacht, verdofden toen, alsof er as over een gloeiende kool vuur was gestrooid. Haar gelaat verstrakte, het werd als van marmer en haar ogen schenen zich niet meer te kunnen losmaken van die van de hypnotiseur, die rustig beval:

— Je sigaret zou kunnen vallen, Irma Balikin. Leg ze in dat asbakje. Ga daar nu zitten. Deze kamer is slecht onderhouden. Sta op, neem die kostbare zijden doek van je hals en veeg het stof van de meubelen.

Joe stond toe te kijken, alsof hij zijn eigen ogen niet geloofde en mompelde verheugd:

— Dat is reusachtig! Zoiets is nog niemand gelukt. Zij lachte de lui, die blufden op hun bekwaamheid als hypnotiseur, in hun gezicht uit en als zij haar iets bevalen, menende, dat zij werkelijk sliep, dan kregen zij een muilpeer van dat zachte, moorddadige handje!

Hij volgde met zijn ogen de vrouw, die daar met automatische bewegingen en een onbewogen gelaat met haar kostbare halsdoek het stof wegveegde van de meubelen, als een dienstmaagd.

Flannagan knikte tevreden en volgde de vrouw zwijgend op hare weg.

Na een ogenblik van stilte vroeg Joe weer:

— Hoe wist je dat, dat van Parijs? Was je daar werkelijk?

— Ja, ik woonde haar proces bij. Driemaal zag ik haar in de rechtszaal en zulk een gezicht vergeet men natuurlijk niet. Naar ik mij meen te herinneren, is zij een dochter van een Russische grootvorst, en met haar moeder en een aantal andere emigré's, omstreeks 1828 als kind naar Frankrijk gekomen. Het schepsel is volkomen slecht, zoals het volkomen schoon is. Men zou het best doen, als men haar dadelijk vertrapte als een schadelijk ondiep.

— Ho, ho, dat zou de meester, dat zou mijn opdrachtgever zeker niet goedkeuren, zei Joe spottend. Een van zijn kostelijkste werktuigen laten vernielen; hij zou het je nooit vergeven! Want leer dat van mij, Flannagan, met een mooie vrouw bereik je in de meeste omstandigheden meer dan met een compagnie moedige soldaten. Slaapt zij nog steeds?

— Zij zal in die toestand blijven, zolang ik wil! Gij kunt haar mee in de kamer hiernaast nemen. Zij zal nauwkeurig doen wat ik zeg. En ik hoef het volstrekt niet hardop te bevelen; ik zal het hier voor je op een stukje papier noteren en je zult zien, dat ze alles letterlijk uitvoert, zoals ik het bevel! Ik ga nog verder, als je er de tijd voor hebt, kan ik haar wakker maken, na haar te hebben bevolen, alles wat ik zal opschrijven, over een kwartier uit te voeren en zij zal het doen.

Joe had bijna een luchtsprong gemaakt en riep:

— Als je daarin slaagt, dan ben je gewicht in goud waard! Want dat is maar aan weinigen gegeven. De hypnotiseurs, die dat kunnen, zijn op de vingers van één hand af te tellen. Onze

vroegere medewerker, die toch heel sterk was, kon dat niet!

— Ik kan dat ook lang niet op alle personen, maar op die daar wel, dat voel ik. Geef mij papier en een potlood...

Op dat ogenblik ratelde ergens in een hoek van de kamer een schel, met een doordringend, zenuwscheurend geluid; Joe keek verrast op en snelde naar een telefoontoestel, waarvan hij de hoorn ter hand nam.

Hij luisterde enige seconden, maakte een heftige beweging, liet een korte, verbaasde uitroep horen en scheen zich toen te willen omwenden naar de hyp-

notiseur, die daar rustig midden in de kamer stond, maar hij maakte die beweging niet af en zei zacht een paar woorden in de telefoon, waarna hij het toestel ophing.

Toen keerde hij langzaam naar Flannagan terug, met iets loerends op zijn gezicht, dat met moeite voor 'n vreemde glimlach scheen te wijken en zei afgemeten:

— Er is iets zonderlings gebeurd, mijn waarde, daar is nog een Hugh Flannagan, die een proeve van zijn bekwaamheid wil komen afleggen. Vindt je dat niet zeer merkwaardig?

HOOFDSTUK IV.

WIE VAN DE TWEE?

Heel even liep er een soort rilling over het havenloze gezicht van Flannagan. Toen zei hij schouderophalend:

— Dat moet natuurlijk een bedrieger zijn!

— Dat is mogelijk; maar hoe komt die bedrieger aan dit adres? Hoe verklaar je dat?

— Ik verklaar het helemaal niet, dat is uw zaak, zei Flannagan bedaard.

De gebochelde nam hem scherp op en zei toen:

— We zullen dat eens uitzoeken. Een van jullie beiden moet natuurlijk een bedrieger zijn, die dit op touw heeft gezet met een bepaald doel. En zulke mensen worden als hoogstgevaarlijk beschouwd. Ben je gewapend?

— Ik heb een kleine revolver in mijn zak; een armzalige Bulldog. Een man in mijn omstandigheden moet op alles voorbereid zijn.

— Dan zal ik je moeten verzoeken mij dat wapen te geven! ging Joe op dezelfde, wat doffe toon voort, Flannagan gluiwend opnemend van onder zijn dikke oogleden. En denk er om; ik ben hier niet de enige in huis. Het beroep, dat ik uitoefen, maakt het noodzakelijk voorzorgsmaatregelen te nemen. In de zijkamer zitten zes mannen. Op het eerste teken, dat ik geef, zullen zij binnenkomen. Je hoeft hen voorlopig niet te zien, vooral nu niet, na dat zonderlinge bezoek van de tweede Flannagan, maar je mag ze horen!

Hij klapte even in de handen en vroeg met geringe stemverheffing :

— Zijn jullie daar jongens ?

— Hier zijn we, Joe ! klonken vier of vijf stemmen onmiddellijk uit de zijkamer door de deuropening. Hebben jullie gehoord waar het over gaat ?

— Van a tot z !

— En zullen jullie komen, zodra ik jullie nodig heb ?

— Daar kun je op rekenen ! Je kunt op ons bouwen ! Daarvoor zitten we hier !

Nog meer van die bevestigingen klonken er door elkaar.

— Je ziet, dat er op alles gerekend is ! hernam Joe kortaf. En geef me nu maar dat proppeschietertje.

Flannagan scheen nog een ogenblik te aarzelen en bracht toen een armzalig roestig revolvertje te voorschijn, een van die ouderwetse wapens met percussie-ontsteking, waarbij de haan neerslaat op een klein pennetje, dat van onderen uit de patroonhuls steekt.

Joe bekeek het wapen, dat hij op zijn handpalm op en neer liet dansen, spottend en met minachting en zei, terwijl hij het in zijn zak liet glijden :

— Het is een antiquiteit en waarschijnlijk afkomstig uit de ark van Noach, maar men kan met zulke dingen toch nog schade genoeg aanrichten, als de afstand tenminste niet groter is dan twee of drie meters ! En maak Irma Balikin nu maar weer wakker; zij maakt me onpasselijk met haar eeuwig stofafnemen ! Ik zal je wat zeggen, Flannagan, ik hoop oprecht, dat jij de ware bent en die andere de bedrieger, want je bent van prima klasse ! Anders...

De gebochelde voltooide de zin niet, maar haalde veelzeggend de schouders op en keek Flannagan opnieuw aan met die loerende, onderzoekende blik van zoeven.

Op dit ogenblik ging de deur open en er trad een slecht gekleed, mager, ongeschoren man binnen, met een slappe hoed in de hand en op de voet gevolgd door een stevig gebouwd man in smoking en met een kaasbolletje schuin

op het hoofd en een sigaret tussen de dikke lippen.

— Daar heb je hem ! Een toeval, dat ik juist bij de deur stond toen hij belde ! zo kondigde hij de bezoeker aan. Wat is dat hier nu eigenlijk voor een geschiedenis ? En wat betekent die poppenkast daar met Irma ? Oefent ze voor filmartiste ? Het rijke meisje, dat in dienstbetrekking moet ?

— Er zijn andere dingen te doen dan te lachen, Jack Beaver, zei de gebochelde giftig. Als jij nu nog niet gemerkt hebt, dat er hier een heel gevaarlijk spelletje met ons gespeeld wordt, dan hoor je eigenlijk niet bij ons !

Beaver trok een heel lelijk gezicht, maar hij zweeg.

Joe wendde zich tot de man, die zich het eerst bij hem vervoegd had en die volstrekt geen aanstalten scheen te maken, de vlucht te nemen of iets anders van die aard te doen, met de woorden op nijdige toon uitgesproken :

— Ik zei, dat je haar moest wakker maken ! Komt eens allen hier, jongens, ik geloof dat er werk aan de winkel is !

— Mogen ze ons dan nu zien ? vroeg een stem.

— Daar is nu geen bezwaar meer tegen ! Want luister eens; als ik mag geloven aan voortekens, dan zou ik willen voorspellen, dat althans een van deze twee mannen jullie naderhand nooit meer zal terugzien, na deze eerste keer !

Er klonk zo iets koud wreeds, zo iets dreigends in deze weinige, op kalme toon uitgesproken woorden, dat de tweede Flannagan, die het laatst was binnengetreden, huiverde en verbleekte.

— Ik heb alleen gedaan wat er in jullie brief stond ! riep hij op hese toon.

De kleine gebochelde wendde zich met een ruk naar hem om en herhaalde op een toon van ongeloof en verbazing:

— De brief ? Hoe kan dat ? Er kan er toch maar één zijn verzonden ? En deze man hier heeft mij zijn papier getoond. Maar dat zoeken wij straks wel uit. Maak nu eerst Irma wakker, jij daar !

De man behoefde slechts een paar stappen naar de vrouw toe te gaan en zei toen rustig, haar strak aanziende :

— Leg die doek nu weg, Irma Balikin en word wakker !

Op hetzelfde ogenblik maakte de vrouw een plotselinge beweging, keek verbijsterd rond, wierp een blik naar de doek, die naast haar op een tafeltje lag en vroeg, wat suffig nog :

— Wat was dat ? Wat heeft hij met mij gedaan ?

— Hij heeft je in slaap gemaakt, en vlug ook, dat moet ik hem ter ere nageven ! gaf Joe ten antwoord. En hij heeft je stof laten wegvegen met je zijden shawl.

— Die duivel ! riep Irma verontwaardigd. Een doek van twintig pond sterling ! Nu, ik moet zeggen, dat jij knap bent ! Maar wat doet die man daar, met zijn onzindelijke facie ? Wat voor comédie wordt hier opgevoerd ? Waarom zijn de jongens binnengekomen ?

Inderdaad waren bijna tegelijkertijd zes mannen de kamer binnengetreden, die slechts overdrachtelijk en met veel fantasie jongens konden worden genoemd, want de allerjongste was zeker een jaar of dertig en er was een man bij in smoking, die de zestig naderde en zo kaal was als een ei.

Joe nam onmiddellijk weer de leiding en begon met zijn scherpe, blatende stem.

— Het is duidelijk, dat we hier bedrogen worden. Een van die twee kerels daar, moeten bedriegers zijn. Wij zullen wel spoedig hebben uitgemaakt wie dat is. Beiden zeggen zij Hugh Flannagan te heten. Een hunner moet natuurlijk liegen. En wie gelogen heeft, maar dat is een ander verhaal ! Het is natuurlijk onmogelijk, dat er twee Hugh Flannagans bestaan.

— Zo ? En als hij eens mijn zoon was ? vroeg de eerstgekomen, lakoniek.

Joe kwam vlak voor hem staan, keek hem met zijn kleine, lichtende ogen, die vreemd glansden, een paar seconden zwijgend aan en zei toen :

— Als je mijn raad wilt aannemen, laat dan alle grapjes varen, man ! Het ogenblik is er niet gunstig voor. Men doet niet verstandig grapjes te maken... aan de poort van het hiernamaals, want nog niemand weet wat zich daarachter bevindt. Ik ga dus voort. Deze man liegt of de andere. Deze heeft op het ogenblik de beste kansen, want hij kon mij de brief tonen, waar natuurlijk niets meer opstond. Er valt niet aan te twijfelen of het papier was dat, hetwelk ik aan Beaver had gegeven, om er het briefje met de sympathetische inkt op te schrijven !

— Maar ik heb de enveloppe ! riep de tweede Flannagan, die doodsbleek was geworden.

Het was doodstil geworden in de kamer, en zelfs Irma Balikin die de slechte gewoonte had, te tijd en te ontijd haar opmerkingen te maken, hield haar mond en keek verbaasd en nog niet veel van de zaak begrijpend, van de een naar de ander.

Joe echter had zich tussen de twee Flannagans geplaatst en vroeg nu aan de man die zoeven was binnengekomen :

— Heb je die enveloppe bij je ?

— Hier is ze !

— Ja, dat is ongetwijfeld de enveloppe, die ik gebruikte, riep Beaver uit.

— Dan is deze man dus bij je geweest en heeft je brief gestolen ? ging Joe onverstoort voort.

— Neen, de man, die mij mijn brief ontstal, zag er heel anders uit ! Die kerel daar, heb ik nooit gezien ! riep Flannagan nummer twee.

— Wist je wat er in die brief stond, voor hij die brief stal ?

— Neen, dat wist ik niet !

— Hoe is het dan mogelijk, dat je toch hier bent gekomen ?

— Luister, dan zal ik het jullie uitleggen ! riep de tweede Flannagan, nog altijd bevend van angst. Toen die kerel bij me kwam en die al de brieven wilde nalezen, die ik op mijn advertentie had gekregen, weg was, zocht ik, zonder er veel bij te denken, de enveloppen nog

eens na, misschien wel in de verbeelding, dat er nog een of andere aanwijzing in was achtergebleven, een nader adres of zo, weet ik het! Ik vond niets van dat alles, maar wel ontdekte ik een andere zaak, die heel wat verwonderlijker was. Want ik zag aan de witte binnenkant van de enveloppe flauwe afdrukken van letters. Met mijn zakmes sneed ik de enveloppe voorzichtig open en met behulp van een spiegeltje kon ik ze vrij gemakkelijk ontcijferen. Ik moest me echter haasten, want nog terwijl ik aan dat werk bezig was, begonnen de letters te verbleken. Ik nam een stukje papier en reeds half uit mijn hoofd schreef ik de inhoud over. En omdat ik arm ben en de betrekking

gaarne wilde hebben, kwam ik toch nog op het aangegeven uur naar dit huis en schelde aan. Toen heeft die heer daar mij de deur geopend en mij hierheen gebracht.

Irma Balikin liet een schel lachje horen, en barstte uit:

— Betrekking is goed! We moeten hem nemen, jongens! Een prachtstuk!

— Bewaar je hilariteit tot later, Irma! beval Joe stroef. Het is mogelijk, dat die man waarheid spreekt. Aan de andere kant heeft onze vriend Beaver dus zijn tweede ezelachtigheid binnen veertien dagen begaan. Nog een, vóór de maand teneinde is, en ik ben bang, dat hij dan naar iets anders zal moeten omzien!

HOOFDSTUK V.

GEWAAGD SPEL

Beaver verbleekte zichtbaar bij die schijnbaar zo onschuldige woorden, die zeker een vreselijke, verborgen betekenis hadden.

— Ik wist niet, begon hij hikkend.

— Zulke dingen moet men weten! viel Joe hem met een snijdende stem in de rede. Als men ze niet weet, is men ook onbruikbaar! Je hebt zelfs twee domheden begaan, ten eerste heb je inkt gebruikt, die onder de invloed van warmte afgaf en ten tweede heb je de brief zo gevouwen, dat de letters naar de binnenzijde van de enveloppe gekeerd waren.

— Dat deed ik, opdat zij niet zouden vlekken, mompelde Beaver, die plotse-

ling wel een halve voet scheen te zijn gekrompen.

— Je ziet er nu de gevolgen van! Er jij, man, die me de enveloppe hebt gegeven, beschrijf me die bezoeker eens. Geleek hij helemaal niet op deze man!

— Niet in het minst! Overigens, hi was vermomd! Hij droeg een lange zwarte baard en een pruik van zwart haar, waarvan hij zich haastig ontdoed op het half duistere portaal. Ik kon hem waarnemen door een kier in het houtershot, dat mijn woning van het portaal scheidt. Ik bezweer jullie om me te geloven heren! Overigens, ik heb nog meer bewijzen! Ik heb hier alle brieven, die ik op mijn advertentie ont-

ving. Hij dompelde zijn trillende hand in zijn jaszak, haalde er een klein pakje geopende brieven uit en legde die op de tafel, onder de lamp.

Joe, die hem voortdurend scherp had opgenomen, zei toen:

— Je bent dus hypnotiseur van beroep?

— Ja, dat ben ik! Ik ben vroeger opgetreden in variétés en ook wel op spiritistische séances, maar die baantjes ben ik kwijtgeraakt; ik kon niet van de drank afblijven.

— Zodat het spiritualiën-seances werden! merkte de man met de eierschedel op. Beroerd, als je daar last van hebt. Joe, neem mijn raad aan, en gooi die drinkeboer er dadelijk uit, als die andere ook goed is. Als hij Irma Balikin in slaap heeft gekregen, dan is hij een meester in zijn vak en de rest komt er geen rode duit op aan!

— Je praat maar dat je verstand hebt, Eddy Hare! zei Joe nors. Als deze man gelijk heeft, dan pleegde de ander natuurlijk bedrog en hij deed dat met een bepaald doel. Hij moet dat doel wel zeer gewichtig hebben geacht, want hij heeft er zich heel wat moeite voor gegeven om het te bereiken! Er zijn hier twee mogelijkheden. Die man is van de politie, of...

Hij viel zichzelf in de rede, dacht even na, met zijn laag voorhoofd vol rimpels en beval toen met veranderde, dofse stem:

— Fouilleert hem, en goed, versta je? Tot op zijn hemd!

De zes mannen hadden de eerste hypnotiseur omringd en twee hunner, die verstand van dit werk schenen te hebben, doorzochten zeer nauwkeurig zijn kleren en legden achtereenvolgens de voorwerpen, die zij daarin vonden op de tafel neer.

Zij ontknoopten zijn overjas, jas, vest en hemd, betastten zijn naakte borst, voelden of hij niets aan een koordje tussen de schouderbladen op de rug droeg en lieten, om zo te zeggen, geen centimeter van zijn lichaam ondoorzocht.

Na verloop van tien minuten zei één hunner:

— Dat is alles, Joe.

— Laat ons nu eens zien, knorde Joe. Een kleine tas met fijne instrumentjes, die niet geschikt zijn voor een tandarts, maar daarentegen wel voor... kom eens hier, Eddy. Wat zeg je daarvan?

De man met de eierschedel trad naderbij, rolde zijn sigaret van zijn ene mondhoek naar de andere, terwijl hij het kleine étui bekeek, trok zijn wenkbrauwen hoog op en liet een lang aangehouden, sissend geluid horen, dat waarschijnlijk als bewijs van bewondering moest gelden, want hij besloot:

— Dat is prima waar! Dat zijn bulken van een man, die weet, dat men een moderne brandkast niet met een koevoet of een half pond dynamiet moet aantasten! Horlogemakerswerk. Alle hulde! Als ik vragen mag, is mijnheer van het vak?

— In mijn vrije tijd! antwoordde Flannagan nummer één bescheiden.

Joe stond met bijna geheel dichtgeknepen ogen bij de tafel, keek de ander door die smalle reetjes onderzoekend aan en zette toen zijn inventarisatie voort, zonder zijn eigen mening uit te spreken over de vondst van die keurige, fijn stalen inbrekerswerktuigjes, in de zakken van een man, die zich voor beroepshypnotiseur uitgaf.

— Hier hebben we verder een bosje sleutels, rijk voorzien en zeker niet te verwachten in de zak van een arme slobber, die met een klein zolderkarmertje al heel tevreden mag zijn; dit is een kniptangetje en verder een Engelse sleutel, een monteerschroevendraaier, een stukje gele was, een goedkope, maar goede vulpen, een rolletje geleidingsdraad, een klein étui met drie flesjes erin, allen half gevuld met een vloeistof, die heel zeker geen cognac is en zelfs geen whisky, en dan tenslotte 'n voortreffelijke browning, met scherp geladen, een heel wat deugdelijker wapen dan het prul, dat dit zonderlinge heerschap mij daareven ter hand stelde!

Plotseling wierp Joe de browning weer op tafel, stapte op de indringer toe

en vervolgde, snel maar duidelijk sprekend, en zich als een kleine kempiaan uittrekkend op zijn kromme beentjes.

— Nu kort en goed en zonder omwegen, wie ben je, met welk doel ontam je die man onze brief, wat kom je hier uitvoeren en waarom poogde je zijn plaats in te nemen?

De aangesprokene keek van zijn hoogte van zes voet een weinig meewarig op de dwerg neer, en zei toen hoofdschuddend:

— Wat komt het er op aan, als ik goed hypnotiseer? Is dat dan niet de hoofdzaak? Ziet die man daar kans om deze vrouw aan zijn wil te onderwerpen? Als hij het niet kan, behoudt mij dan en stuur hem weg. In ieder geval, gaat die man daar vrij uit, want wat hij zei is van a tot z waar. Liegen zou trouwens niet baten, want jullie hebt je eigen briefpapier uit mijn handen terugontvangen! Ik alleen kon dus de man zijn, die bij hem is geweest. En dat was ook zo.

— En het doel? vroeg Joe scherp. Waarom zocht je juist naar ons antwoord op zijn advertentie.

— Omdat ik zo dolgraag bij jullie wilde komen en geen eenvoudiger middel wist. Ik wilde maar dadelijk een staaltje van mijn behendigheid en schranderheid geven.

Het bleef doodstil na deze woorden, doch Irma zei, zonder boosheid in haar stem:

— Hij beduvelt jullie, waar je bij staat!

— Die indruk krijg ik ook, zei Joe kalm. Maar, dat doet er voor het ogenblik niets toe. Want deze man heeft iets gezegd, wat waar is en dat dan ook niet te ontkennen valt en dat zal hem voorlopig redden. Hij heeft gezegd, dat hij jou in slaap wist te maken en jij bent een zeer lastig sujet. Jij daar, Flannagan, zie je deze vrouw? Probeer jij deze uitgelezen schoonheid eens te hypnotiseren.

Schoorvoetend kwam Flannagan nummer twee naderbij.

Hij keek de vrouw in de ogen, die glimlachte. Hij deed wat hij kon, hij

concentreerde al zijn wilskracht in zijn blikken, de vrouw bleef glimlachen. Het zweet begon op zijn voorhoofd te parelen, zozeer spande hij zich in, maar het baatte hem niet, hij wankelde achteruit van de geestelijke inspanning waarop Irma luid en schel begon te lachen.

En toen zag de ware Flannagan plotseling twee grijze ogen tegenover zich, die zich in de zijne boorden, en hij hoorde een bevelende stem, die sprak:

— Ik wil nu, dat je slaapt, Flannagan en alles doet wat ik je zal bevelen.

De hypnotiseur poogde zich uit alle macht te verzetten. Hij wilde de blik afwenden, maar het was reeds te laat, die grijze ogen hielden hem vast als aan stalen ketenen, zij boorden zich in zijn hersens, hij zag niets dan die zwarte pupillen in hun rand van donkergrijs, en daaromheen het wit van het hoornvlies.

Zijn lippen openden zich om iets te zeggen, om een kreet te slaken, maar zij brachten slechts een onverstaanbare klankenreeks voort.

Hij worstelde, als het ware, in de greep van onzichtbare vingers, en toen gaf hij plotseling het verzet op, zijn gelaat verstrakte tot een masker, zijn ogen kregen een lege uitdrukking en zijn armen vielen slap langs zijn lichaam neer.

— Ga naar de deur en wacht daar! beval de valse Flannagan.

De echte Flannagan gehoorzaamde als een kind en begaf zich naar de deur, waar hij met gebogen hoofd bleef wachten.

— De hypnotiseur, die 'n hypnotiseur hypnotiseert! zei de man met de eierschedel, die een verse sigaret had opgestoken. Houdt hem Joe en de meester zal je er om loven en prijzen! Hij is al zo dol op je, maar dan zal hij je bepaald verafgoden.

Joe wendde zich tot de valse Flannagan en hernam:

— Ik zal je in een paar woorden de zaak duidelijk maken. Wij weten nog altijd niet wie je bent en wat je doel was, want wat je opgaf, als zodanig, daarover heeft deze schone dame al een oordeel geveld, dat ik volmondig on-

derschrijf. Je bent dus te beschouwen als een gevaarlijke indringer, voorlopig tenminste. Maar je bruikbaarheid is aan geen twiifel onderhevig en daarom zullen we je een kans geven, zonder je ook maar een seconde uit het oog te laten. Je zult onze helper zijn, maar een helper aan de ketting, als een hofhond! Leg je de eerste proef naar onze tevredenheid af, dan is je bedje hier gespreid, als ik mij zulk een populaire uitdrukking eens veroorloven mag. Je bent bijzonder sterk als hypnotiseur en dat is voor ons van grote waarde. Later hopen wij dan je ware doeleinden te vernemen.

— Mijn doeleinde was bij jullie te komen! zei de man met de grijze ogen kalm. Wie ik ben, dat moet je toch hebben kunnen afleiden uit de inhoud van mijn zakken!

— Wat zit er dan in die drie flesjes?

— In het eerste een eenvoudig bedwelmend middel, dat degene die er een druppel van binnenkrijgt, vierentwintig uur schijndood maakt. Het tweede bevat een stof, die een volkomen verlies van het geheugen teweegbrengt voor een duur van vier dagen, en het derde is maar een simpel vergift; een miligram ervan in een glas water, zou voldoende zijn om de sterkste man binnen drie seconden de dood te geven!

De gebochelde verbleekte zichtbaar en begon over zijn geheel lichaam te trillen.

— Houdt je niet van vergiftigen, Joe? vroeg de valse Flannagan, glimlachend. Dat verwondert mij niet. Misschien denk je wel aan die zaak in Rouaan, vijf jaar geleden. Je moet het je herinneren, die zaak in het kasteel van de Markies de Chateaubriand, de butler, die plotseling stierf, omdat hij bedreigd had medeplichtigen te noemen, die met hem hadden deelgenomen aan de be-roving van de Markies! Onder de beklagden bevond zich toen een zekere...

— Maar ben jij dan de duivel? viel de gebochelde hem in de rede, hem met een woeste greep van zijn kleine, langere handen bij de lapellen van zijn

jas vattend en er, als bezeten aan rukkend.

Zijn mager gezicht was afschuwelijk verwrongen en zijn ogen dreigden uit zijn hoofd te puilen.

— Noem die naam niet, als je niet wilt, dat ik hem in je strot terugsla!

Joe had de ander losgelaten, sidderend nog en groenbleek.

Met inspanning van al zijn krachten wist hij zich echter nog volkomen te beheersen en gaf met veel rustiger stem zijn bevelen:

— Gelast eerst die man daar, naar zijn huis terug te keren. Je gelooft immers, dat hij dat doen zal?

— Zonder mankeren! antwoordde de indringer.

— Kun je niet maken, dat hij alles vergeet wat er nu gebeurd is?

— Tot aan zijn dood, als ik dat wil!

— Doe het dan!

De man stapte op Flannagan toe en sprak op gedempte toon enige woorden tot hem, die niemand verstond.

— Klaar? ging Joe voort. Beaver, jij gaat met hem mee. En overtuig je vooral, dat hij werkelijk woont in het huis, dat hij zal binnengaan. Wij hebben je niet nodig bij onze besprekingen. En geen nieuwe ezeltigheden, of ik kan niet voor de gevolgen instaan. Vooruit, maak dat jullie weggomen!

De deur ging dicht achter een wil-loze Flannagan en een nijldige Beaver, en toen hernam Joe op geheel andere toon, beminnelijk voor zijn doen, en naar stoelen wijzend:

— Laten wij gaan zitten, heren. Wij zullen eens zaken gaan doen. Ik zeg het je ronduit, jij, hoe wil je dat wij je noemen?

— Noem mij maar Palmhurst, een van mijn geliefkoosde namen, antwoordde de hypnotiseur glimlachend.

— Nu dan, Palmhurst, ik herhaal nogmaals in alle kalmte, dat het hier om je leven gaat. Je weet te veel van ons, naar het schijnt. Spionnen kunnen wij niet in ons midden dulden. Maar hier is je kans. Grijp ze aan, want doe je dat niet, dan zijn je uren geteld. Voor ik het vergeet, steek, om te be-

ginnen, die vervloekte flesjes weer bij je, want het slaat op mijn zenuwen, als ik er te lang naar kijk. En luister nu goed toe. Je bent te slim om het doel van onze kleine onderneming niet te begrijpen. Onze meester...

— Mister X, vulde Palmhurst kalm aan.

Niet zodra was de naam uitgesproken, of een paar van de mannen deden dreigend een paar stappen in de richting van de spreker, terwijl hun rechterhanden op verdachte wijze naar hun zakken gingen.

Ditmaal was Joe juist de man, die het kalmst scheen te blijven, al kwam er een lelijk, gevaarlijk licht in zijn kleine oogjes.

Hij zei volmaakt rustig:

— Zo, zo, staat de zaak zo! Jij schijnt meer te weten, dan ik nog kon vermoeden...

— Dacht je soms, dat ik voor iets minder belangrijks mijn huid had gewaagd, vroeg Palmhurst schouderophalend. Als ik met jullie wil meedoen, dan moet ik ook weten, dat het de moeite waard is en als er een man als Rovello aan het hoofd staat, dan weet ik dat ook.

Ditmaal schrok de gebochelde toch werkelijk, en hij maakte een dreigende beweging.

Zijn stem klonk gedempt, toen hij op Palmhurst toetrad en hem toebeet:

— Hoe kun jij dat weten? Dat geheim is nog maar bij zeer weinigen bekend! Met opzet heeft de politie het verzwegen. De vervloekte dagbladen hebben er zelfs niet over gesproken. Hoe weet jij het?

— Dat is mijn zaak! En laten wij nu zaken doen, als ik je verzoeken mag. Mijn tijd is kostbaar. Waartoe hebben jullie mijn diensten nodig en op welke wijze kan ik je behulpzaam zijn?

— Maar die man spreekt als een boek! zei de heer met het eierenhoofd. Steek van wal, misbaksel en vertel hem wat er op ons programma staat! Is hij niet betrouwbaar, dan kunnen we hem nog altijd in snippertjes snijden.

De man lachte bij die woorden en

die vertoning van zijn grote, gele, ongelijke tanden veranderde plotseling zijn gelaat en maakte er een lelijk, Japans masker van, want zijn ogen gingen er bijna bij dicht en werden nauwe spleetjes.

Joe had de spreker bij het scheldwoord een woedende blik vol haat toegeworpen, maar hij zei nu toch:

— Je hebt gelijk, we verbeuzelen hier onze tijd maar; of deze man wil ons oprecht dienen, en dan zal hem dat geen windeieren leggen, of hij is voornemens, verraad te plégen en dan zijn zijn dagen geteld! Luister dan, want ik zeg die dingen niet graag tweemaal. Wij hebben iets op touw gezet, waar de meester, en onthoudt goed, dat ik zijn naam niet meer uit jouw mond wil horen, zich veel van voorstelt. Het is echter een moeilijke zaak en hij gelooft, dat de hulp van een goed hypnotiseur onmisbaar is. Ken je Londen? Ik bedoel, ben je thuis in de grote wereld?

— Ik heb er deel van uitgemaakt!

— Voortreffelijk! Ik geloof werkelijk, dat we een aanwinst in jou hebben, als is het er dan een, die aanvankelijk gecontroleerd zal moeten worden door een van onze mannen, die je als een schaduw zal volgen, maar als een schaduw met een revolver bij zich!

— Vertel maar waar het om gaat en beproef mij dan, zei Palmhurst kalm.

— Zet dan je oren goed open. Je hebt natuurlijk van de Windsor Club gehoord.

— Een van de rijkste, maar niet een van de deftigste van Londen!

— Het eerste is voor ons de hoofdzaak! Welnu, die Club heeft een voorzitter, die ons minder belang inboezemt, want hij is van adel, maar heeft niet veel geld en verder een Vice-Voorzitter. Ik zal kort zijn: De naam van die Vice-Voorzitter is Lord William Aberdeen, hij is zeer rijk en de meester koestert het voornemen hem wat armer te maken! Zo niet godschiks, dan maar mensschiks.

HOOFDSTUK VI.

IN DE KAKEN DES DOODS

Wie goed had opgelet zou voor een oogenblik iets als een lichtstraal hebben kunnen waarnemen in de grijze ogen van Palmhurst.

Zijn gelaat bleef echter strak en onbewegelijk, toen hij bevestigend knikte en zei :

— Aberdeen is inderdaad schatrijk en zijn huis is geen vesting ! Als ik het wel heb, woont hij in de Cromwellstreet !

— Dat alles is natuurlijk reeds onderzocht ! hernam Joe ongeduldig. Wij weten, dat hij daar met een secretaris en een oude bediende woont, dat er overdag een kok is, die niet veel te doen heeft en dat de chauffeur achter in de tuin woont, boven de garage. Wij weten, dat het huis een paar alarminrichtingen heeft, die niet veel om het lijf hebben en wij kennen ook de gewoonten van onze man. Hij reist veel, hij is soms wel een maand van huis, dat dan gesloten wordt, dan komt hij plotseling weer terug, zonder vooruit te waarschuwen. Wij weten ook, dat hij zeer goed omgaat met vuurwapens, maar hij is niet jong meer en een en ander heeft ons juist op het denkbeeld gebracht, ons weer eens te bedienen van een hypnotiseur. Mijn vraag is, of jij soms een of ander voorstel hebt te doen ?

Palmhurst had de mond reeds geopend om een antwoord te geven, toen er uit de rij van zwijgende mannen een naar voren trad. Het was een man in smoking en de jongste der zes. Hij had

een gladde, strak over zijn gezicht gespannen huid, zwarte ogen en 'n mond met dunne lippen, meestal gesloten over kleine, glinsterende, scherpe tanden.

— Wilde je iets, Dave Keystone, vroeg Joe ongeduldig.

— Ja, Joe. Ik wil iets, antwoordde de man in smoking, afgemeten. Ik wil opmerken dat jij hier op de verkeerde weg bent en op het punt staat een stommitieit uit te halen, door die man daar te gaan inwijden in onze plannen, terwijl je nog niet eens goed weet wie hij is. Maar ik zeg je, dat ik een vermoeden heb, dat sedert een paar oogenblikken zo goed als zeker is geworden. Die man daar is John Raffles, of je mag mij dadelijk naar iets anders laten uitzien !

Het bleef zeker wel een tien volle seconden doodstil in de kamer. Toen klonk plotseling de schelle stem van Irma, die op woeste toon uitschreeuwde :

— Hij neemt me de woorden uit mijn mond ! Ik zeg jullie, dat Dave gelijk heeft. Ik vraag me nu al een kwartier lang af, welke man ter wereld het zou durven wagen, zo iets te ondernemen, welke man zo schrander zou zijn en welke man dat alles kan weten, van Mister X en zo !

— En nu houden jullie je bek ! krijste Joe, die vaalbleek was geworden en wiens vuisten trilden van woede en drift. Bij mijn ziel, ik geloof dat er hier mouterij heerst ! Sedert wanneer zegt men iets in mijn tegenwoordigheid, zon-

der dat ik dat heb bevolen? Denk je, dat ik zelf niet meer kan oordelen? Jij, Dave, ik waarschuw je! Ik ken jou, ik weet wat jij graag zoudt willen, jij met je vriend de kaalkop samen! Jullie intrigeren tegen me. Ik moet er uit, nietwaar?

— En dat liefst zo gauw mogelijk! zei Eddy Hare doodkalm, zijn sigarettenkoker te voorschijn halend. Het moet nu maar eens uitgemaakt worden, Joe. Je wordt kinds, man! En wat je nu aan het doen bent, dat zet de kroon op je werk! Want ik voel het, al weet ik het niet. Dave moet gelijk hebben. Daar staat de man, die Mister X van het begin af bestreden heeft.

Joe had moeite zich staande te houden. Hij had zich met een hand aan de tafel vastgegrepen en met zijn vrije rechterhand tastte hij sidderend over zijn geheel mismaakte lichaam naar zijn rechterzak. Zijn stem was bijna onverstaanbaar, toen hij er met moeite uitbracht:

— Dat zijn je laatste woorden geweest, jij vervloekte mouter!

— Laat die revolver, waar ze zit, Joe, beval Keystone met een scherpe, luide stem. Wil zijn jou tirannie moe! En bij de minste verdachte beweging ga ie er aan! Je doet verstandiger... Pas op, de kerel wil vluchten!

In de opwindning van dit onverwachte gesprek had niemand acht geslagen op de man, die zich Palmhurst noemde en die wat onmerkbaar naar de deur was geschoven, waardoor hij was binnengetreten. Nog één sprong en hij zou die deur bereikt hebben en daarmee misschien de vrijheid, maar een van de bandieten stond er nog iets dichterbij dan hij zelf en versperde hem de weg! Wel slingerde hij hem nog terzijde, maar reeds sprongen hem twee anderen op de rug en deden zijn sterke benen even buigen. Het duurde maar een paar tellen, maar die bezegelden zijn lot, want bliksemsnel waren ook de anderen toegelopen, en Hare had zijn revolver getrokken, even kalm als hij zijn sigarettenkoker tevoorschijn placht te halen.

— Niet schieten, Eddy, schreeuwde Irma Balikin weer, terwijl haar ogen vlamden. In geen geval schieten! Pak hem levend; dat is immers de harte-wens geweest van Mister X.

Dat was echter gemakkelijker gezegd dan gedaan, want ofschoon er hem vijf mannen aan het lichaam hingen, zo worstelde Palmhurst zich toch telkens vrij en nu eens hier, dan weer daar, vormden de vechtenden een wriemelende hoop, maar de overmacht was te groot en ofschoon Palmhurst er in slaagde, twee zijner aanvallers met geweldige vuistslagen neer te vellen, zo werden hem toch tenslotte zijn armen op zijn rug gewrongen, terwijl hij languit op de grond lag en een vlugge, vaardige hand hem snel een dik touw om zijn enkels sloeg en die stijf bijeen bond.

Zijn polsen volgden en toen wentelde een ruwe voet de overwonnene op de rug, en drie, vier gezichten keken vol woede op hem neer.

Hijgend richtten de aanvallers zich op, streken hun kleren glad en stonden daar zwiijgend op hem neer te zien; het was weer Keystone, die het eerst sprak, met voorbijgaan van de boven hem gestelde chef, ofschoon dit indruiste tegen de allereerste reglementen:

— Daar moet de meester bijgehaald worden. Maar ik hoop, dat jullie nu allemaal inzien, dat ik gelijk had. Hebben jullie gemerkt, hoe de hond zich verdedigde?

— Ik geef hier de bevelen! zei Joe hees, die niet aan de strijd had deelgenomen, maar als een kleine duivel om de vechtenden had heengesprongen, luid zijn aanwijzingen krijsend. En ik zal wel beslissen, wat er gedaan moet worden. Leg hem op de sofa. Twee van jullie blijven hem bewaken. Je verliest hem geen moment uit het oog. Jij, Jim en jij, Ole!

— Ik blijf er ook bij! riep Irma uit. Twee is niet voldoende. Als hij het werkelijk is, dan kunnen we nog plezier van hem beleven, zolang hij geen kogel dwars door zijn hart heeft, en zelfs dan zou ik nog niet zeker van mijn

zaak zijn. Wat ik van hem gehoord heb, is in geen week te vertellen!

— Goed dan, jij blijft ook hier! Jij gaat naar buiten, Eddy en speurt de omgeving af. Misschien is hij met vrienden hier gekomen. Geef het sein bij het minste onraad. Jij blijft in de zijkamer, Dave, om de deur daar te bewaken, die naar buiten voert. Niemand binnenlaten, die het teken niet kan geven. Wat die twee daar betreft, ik denk dat die voorlopig onbruikbaar zijn. Hij heeft hen lelijk toegetakeld. Ik zelf zal de meester waarschuwen op de gebruikelijke manier.

Een ogenblik gromden Eddy en Dave als nijldige leeuwen in hun hok, en het scheen alsof zij de ontvangen bevelen wilden weerstreven, maar na een blik met elkander te hebben gewisseld, volgden zij ze toch op.

De gevangene werd allereerst op de divan uitgestrekt, en Jim en Ole, namen aan weerskanten plaats, terwijl Irma aan het voeteinde bleef staan, met haar parelencollier speelde, een stuk van zeer grote waarde, en met haar gitzwarte ogen neerziende op het gelaat van de man, die daar lag, een gelaat dat glimlachte en waarin de ogen, helder en zonder enig spoor van vrees rondgingen van de een naar de ander.

Een zeer dun straaltje bloed sijpelde uit een kleine wonde onder een zijner ogen, over zijn wang, op het fraai geborduurde divankussen, en besmeurde dit, zonder dat iemand er aan dacht, dit bloed weg te wissen, want zijn bewaker en de vrouw hadden meer aandacht voor het feit, dat het gelaat van de gewonde een paar striemen vertoonde, die in het geheel geen kwetsuren waren, maar eenvoudig de plekken aanduidden, waar, bij de worsteling, de verf was weggeschraapt.

Het was nu ook duidelijk te zien, dat de pruik van ijzergrauw haar, niet meer zo onberispelijk zat!

— Hij is het, of je mag me hangen! zei de vrouw vol wraakzucht.

— Wij zullen wel zien! zei Joe kortaf.

Daarop richtte hij zijn schreden naar de zijkamer, waar Dave reeds zijn post bij de deur had ingenomen, toen Irma hem riep:

— En het huis?

— Welk huis? vroeg Joe zich omwendend.

— Het huis, waardoor deze kerel is binnengebracht? Is het bewaakt? Kan er niemand in?

— Wie zou er in kunnen, als de deur niet voor hem geopend wordt? vroeg Joe grimmig. Bemoei je er maar niet mee, ik zal wel voor alles zorgen. Ik zelf zal Mister X binnenlaten, zoals ik die man heb binnengelaten. Het is beter, dat hij niet door de huisdeur van dit huis binnenkomt.

De vrouw haalde alleen maar de schouders op, zonder iets te zeggen. Nu en dan keek zij naar de gevangene, maar niet al te lang, want nauwelijks had hij zijn grijze ogen even in de hare laten rusten, of zij gevoelde hoe opnieuw een vreemde siddering haar doorvoer en hoe haar wilskracht haar ontvlieden ging.

Zij overtuigde zich dus alleen maar nu en dan, of de touwen nog op hun plaats zaten en dan stond zij weer eens op, liep zenuwachtig wat door het vertrek, keek met een huivering naar het etui met de drie noodlottige flesjes, dat op de tafel was blijven staan met al het andere, dat uit de zakken van de gevangene was gekomen, wierp eens een blik in het aangrenzende vertrek en keerde dan naar haar post terug, ongedurig en opgewonden. Bij dat alles overheerste een zeer sterk gevoel, de behoefte aan wraak, het besef, dat het voor haar noodzakelijk was, zich te kunnen wreken op de enige man, die er in geslaagd was, haar aan zijn wil te onderwerpen.

En nu stond zij weer voor het voeteinde van de sofa, spelende met haar parels en zei tartend en spottend tot de gebonden man:

— Je kijkt naar mijn parels, je zou ze wel graag willen hebben, hé?

— Ja, heel graag! Ik taxeer ze op, laat eens zien, zeker wel vijfduizend

pond sterling ! Dat wil zeggen, ouderwete goudponden !

— Jammer, dat dat hapje je mond zal voorbijgaan ! hoonde Irma.

— Och, dat staat nog niet zo vast, zei de gevangene met een glimlach. Want, Irma Balikin, wat ik graag bezit, dat krijg ik ook meestal en die parelen om je mooie, blanke hals, zou ik bijzonder graag hebben. En daaruit leid ik af, dat ik ze zal krijgen ook.

— Je bent gek ! zei Irma, zonder zich boos te maken, en alleen haar schouders ophalend. Het schijnt niet tot je door te dringen, dat je na een half uur

misschien hebt opgehouden te leven. Als de meestèr hier is, zal hij over je lot beslissen en het staat een op honderd, dat je hier levend vandaan komt.

— Dan zal ik dus mijn best moeten doen, die ene kans te benutten ! zei de gevangene met diezelfde toegeeflijke glimlach.

— Ja, je moet Raffles zijn, ik heb gehoord, dat die ook altijd zo opsnijdt ! hoonde Irma.

En zeer bedaard kwam het antwoord:

— Ik ben ook John Raffles, maar opsnijden heb ik nog nooit gedaan, wettelijk niet.

HOOFDSTUK VII

DE WAARSCHUWING

Het was Brand onmogelijk geweest, die nacht zijn bed op te zoeken. Hij wist maar al te goed, dat hij toch onmogelijk zou kunnen slapen.

Raffles was uitgetrokken op een onderneming, waarvan Brand slechts zeer vaag het doel en de betekenis kende en waarvan de Grote Onbekende gezegd had, dat zij geen gevaren zou opleveren.

Maar Brand wist beter ! Brand had te lang met Raffles samengewerkt, om niet nauwkeurig al zijn gewoonten en zijn methodes te kennen en hij miste in de verzameling werktuigen van zijn geheimzinnige vriend, toen hij die avond eens op onderzoek uitging, niet alleen een zeker etui, maar ook de browning van klein kaliber en voorts zijn lederen, stevige tas met drie flesjes erin, waarvan hij de inhoud zeer wel kende.

Brand had er op aangedrongen mede te gaan, maar Raffles had dit aanbod niet willen aannemen. Niet alleen was de jongeman nog niet de oude, na diens avontuur in de kelder van het huis van Armand Rovello, maar daarenboven wist Raffles, dat hij deze zaak alleen

zou moeten ondernemen, wilde hij bij zijn vijanden niet ontijdig argwaan wekken.

Maar de onrust bij Brand was nu eenmaal gewekt, en zo was hij zelfs niet in staat, rustig te blijven lezen, terwijl hij daar zat in de bibliotheek, met een boek voor zich, waarvan hij de letters niet eens zag, want hij was in gedachten aan de zijde van die wonderlijke man, die hem nu eens afstootte door zijn cynisme, dan weer aantrok, onweerstaanbaar door de adel van zijn gemoed, zijn heldhaftigheid en zijn wonderbaarlijke, bijna onbegrensde kennis.

En juist toen hij een blik sloeg op de pendule op de schoorsteenmantel, rattede heel kort, maar scherp de huisbel !

Verrast vloog Brand op uit zijn stoel.

Het was half een in de nacht. Welke late bezoeker kan daar zijn ? Hij nam zeer vlug alle voorzorgsmaatregelen, die Raffles in zulke gevallen voorschreef, greep snel een geladen revolver uit de tafellade, knipte het licht in de grote kamer uit en betrad de vestibule. Doot

het kleine getraliede ruitje van de straatdeur zag hij vaag de omtrekken van een man op de lage stoep.

Plotseling knipte hij zijn sterke lamp aan en liet de lichtbundel op het gezicht van de late bezoeker vallen.

Het was een haveloos gekleed man, die misschien betere dagen gekend had, maar de gelaatstrekken te oordelen, ofschoon hij nu slecht geschoren was, mager en vaal.

Maar wat Brand in de eerste plaats trof was het feit, dat die man volstrekt niet met de ogen knipperde, toen het sterke licht er op viel en ook in het geheel geen pogingen deed, de man aan te kijken, die hem op deze wijze ontving.

Het gezicht bleef volmaakt strak, de ogen bleven wijd open.

— Maar dat heeft een dronkaard ook! overwoog Brand verbaasd. En toch, zo ziet deze man er niet uit. Komaan, ik moet weten wat hij te zeggen heeft.

En snel schoof Brand de zware, stalen grendels terug, opende het cilinder slot, trok de deur open, maar hij moest de man als het ware binnentrekken, die de indruk wekte, alsof hij versuft was.

Niet zodra was de deur dicht of de man vroeg met een eentonige, klankloze stem:

— Dat moet het huis zijn van John Raffles.

Brand schrok hevig. Niemand wist dit. Hoe was het mogelijk, dat deze haveloze kerel kennis droeg van zulk een gevaarlijk feit? Reeds wilde hij een vraag stellen, toen de man met dezelfde dofte stem voortging:

— Ik kom namens John Raffles en breng u een bevel over. Uw vriend verkeert in groot gevaar, hij is in een huis, dat ik ken, in handen van zijn doods-vijanden. De meester staat op het punt, zich naar dat huis te begeven en dan is zijn lot beslist. Volg mij, en kom hem ter hulp. Zodra ik u het huis geweest heb en de wijze hoe gij er moet binnengaan, is mijn taak verricht. Haast u, want iedere minuut is kostbaar!

Brand keek de man eens strak aan en

een deel van de waarheid doorflitste hem als een bliksemstraal.

— Bij mijn ziel, deze man slaapt! riep hij op halfonderdrukte toon. Het kan niet anders, Raffles zelf moet hem dat bevelen hebben! Het is dus de zaak van de hypnotiseur; het is die vervloekte advertentie, die hem weer in een moeilijk parket heeft gebracht! Ik zal onmiddellijk Henderson moeten waarschuwen en zijn hulp inroepen.

Brand had zorgvuldig de straatdeur weer gesloten, maar niet dan nadat hij zijn lamp weer gedoofd had en aandachtig links en rechts de straat had afgekeken, teneinde zich te overtuigen, dat niemand dit zonderlinge, laat bezoek aan het huis van de welbekende philanthroop had opgemerkt.

Maar alles was stil gebleven in de verlaten straat. Slechts heel in de verte klonken de regelmatige voetstappen van een paar politieagenten op patrouille.

Brand voerde de zonderlinge bezoeker onmiddellijk naar de bibliotheek, ontstak daar licht en nam hem nog eens scherp op.

Inderdaad, de man zag er uit als een slaapwandelaar. Wat er gebeurd was kon Brand slechts vermoeden, maar dat deze haveloze bezoeker de waarheid had gesproken en ook niet anders had kunnen doen, dat stond voor Brand vast.

Hij verloor nu geen tijd meer, maar snelde naar de huistelefoon en sprak een ogenblik daarna op haastige, dringende toon.

Toen liet hij de man alleen, snelde naar zijn slaapkamer en voorzag zich daar van enkele dingen, die hij meende te kunnen nodig hebben.

Een koortsachtige haast dreef hem voort. Ofschoon de man dit niet gezegd had, was Brand er bijna zeker van, dat Raffles zich op dit tijdstip in de macht moest bevinden van Rovello, van Mister X.

Er was iets mislukt, een boosaardig toeval had Raffles dwars gezeten; wat er gebeurd was, dat wist hij niet, maar het moest iets heel ernstigs zijn geweest!

Hij was nog nauwelijks in de bibliotheek terug, of Henderson trad daar binnen, bijna de gehele deuropening vullend met zijn geweldige schouders en zijn krachtig, zes voet lang lichaam.

De reus was bleek en vroeg dadelijk, met een schuinse blik op de vreemdeling, die scheen te sluimeren :

— Is dat de kerel, mijnheer Brand ?

— Ja, James. En hij moet ons naar Mylord brengen ! En... als hij daarin niet slaagde, wie weet wat er zou kunnen geschieden.

— Wat ziet hij er vreemd uit ! Hij lijkt wel dronken !

— Dat komt omdat hij slaapt, James. Mylord moet hem in slaap hebben gebracht en hij voert nu diens bevelen uit.

— Laten wij dan onmiddellijk op weg gaan en geen seconde verliezen, mijnheer Brand, drong de reus aan. Ik heb de wagen al klaar gezet in de garage.

— Heb je wapens ?

— Alleen mijn korte knuppel en mijn vuisten, en ik verzeker u, dat het voldoende is, mijnheer Brand, zei de hercules grimmig, zijn verschrikkelijke, tot vuisten gebalde handen opheffend.

— Vooruit dan ! Komaan, vriend, nu begint je taak ! ging Brand voort. Hij doofde vlug het licht in de bibliotheek, nam Flannagan bij de arm en voerde hem met zich mede door de brede gang, die op de tuin uitkwam.

Het drietal snelde door de duisternis, bereikte de garage, en een ogenblik daarna snorde de motor van de auto die menigmaal in zulke gevallen gebruikt werd en die een zeer krachtig stuurstelsel verborg onder haar schijnbaar zwak en slordig uiterlijk.

Brand had naast de gehypnotiseerde man plaatsgenomen en vroeg hem bij herhaling hoe men rijden moest.

Dan bracht hij dit door de spreekbuis over aan Henderson, die met opeengeneven lippen en rimpels in het voorhoofd achter het stuurwiel zat, dat hij in zijn ongerustheid en zijn woede schier tussen zijn ijzersterke knuisten verbrijzelde.

De man aarzelde geen ogenblik, maar gaf onmiddellijk alle aanwijzin-

gen, totdat hij na ongeveer twintig minuten met zijn doffe, eentonige stem zei :

— Nu zullen wij er aanstonds zijn. Ik zou de auto hier laten staan, als ik u was. Er staat een man op post, een gevaarlijke. Hij is sterk als een beer ! Zo ziet hij er tenminste uit !

Flannagan liet een onnozel gegrinnik horen, maar Henderson zei tussen de tanden.

— Des te beter ! Dan heb ik tenminste iets om mijn woede op te koelen ! Waar is die kerel ? Dan maak ik pulp van hem.

— Wat meer kalmte zou ons beter te pas komen, James, zei Brand ernstig. Drift en overhaasting kunnen thans alles bederven. Kan die man een sein geven, vriend.

De vraag was tot Flannagan gericht, die hoofdschuddend zei :

— Dat kan ik u niet zeggen, maar ik denk haast van wel. Hij moest de deur van het ene huis in het oog houden. Er zijn er twee, ieder met een deur naar buiten, maar zij kunnen onmogelijk ver van elkander af liggen. Ik denk, dat men van de ene huisdeur ook de andere zal kunnen zien !

Brand dacht een ogenblikje na. Het kostte hem zelf de grootste moeite, helder te oordelen, want zijn geest was vertroebeld door angst en woede.

Maar toen had hij iets gevonden, dat hem tactisch toescheen.

Op zachte toon zei hij tot Henderson :

— Luister goed en handel precies volgens mijn aanwijzingen. Je loopt geheel alleen en een beetje zwaaiend tot aan de deur, waar die kerel de wacht moet houden. Wij echter zullen zorgen, dat wij bij de eerste deur zijn, juist op het ogenblik, dat je die man zult bereiken. Als hij ziet, dat wij aan die deur morrelen, zal hij natuurlijk dadelijk het waarschuwingsein willen geven, en het is jouw taak hem dat te beletten.

— En ik zal nog nooit met zoveel overtuiging een taak volbracht hebben, mijnheer Brand, zei de reus zijn vuisten

ballend. Moet ik hem dadelijk doodslaan? Oh moet het pas in geval van nood?

— Geen geweldplegingen! Maak het hem onmogelijk om tussenbeide te komen, meer vraag ik niet van je. Zodra je hem machteloos hebt gemaakt, en ik verzoek je om een beetje haast te betrachten, bind en knevel je hem en draag je hem in een of ander donker hoekje. Dan kom je bij ons.

— Begrepen, mijnheer Brand!

— Deze man moet in de auto blijven, hij kan ons toch niet meer van dienst zijn, tenminste als hij ons de goede deur heeft aangewezen.

— Neen, mijnheer Brand, dat kan niet, hij moet ons de weg wijzen in het huis.

— Je hebt gelijk, daaraan dacht ik niet! Nu, dan moeten jullie je op een afstand houden, want ik wil eerst trachten het met de voordeur klaar te spelen, zonder dat er alarm wordt gemaakt! En nu vlug, het gaat misschien om seconden!

De drie mannen stapten nu uit de auto, waarvan een portier al geopend was, opdat Brand gemakkelijk met de zogenaamde taxichauffeur had kunnen spreken en nu begon het eerste deel van Henderson's taak.

Het moet gezegd worden, dat hij op voortreffelijke wijze een beschonkene nabootste, met zijn pet scheef op het hoofd, de handen in de zakken, nu en dan een paar brokstukken van een variété-liedje neuriënd, schor en vals.

Brand en Flannagan volgden langzaam, op alles verdacht. Er viel echter niemand te zien in de straat, toen Flannagan zwiingend op een oud huis wees, dat tien meter verder lag. Toen stonden zij stil.

Henderson echter, liep lallend verder, totdat zich plotseling uit de duisternis een gedaante losmaakte, die in de schaduw van een fraai herenhuis had gestaan, leunend tegen de muur.

Henderson zag dadelijk, dat het de gedaante was van een groot, krachtig man, maar dat deed hem juist genoegen. Hij zag ook, dat die man zo dicht

mogelijk bij de huisdeur bleef en hem niet zonder wantrouwen opnam.

Het volgende ogenblik was het drama reeds in volle actie!

De man moest zeer scherpe ogen hebben, want hij had blijkbaar iets verdachts gezien, hetzij bij de deur bij het oude huis verderop, hetzij in het gedrag van de zogenaamde dronkaard, want hij deed vlug een stap op de deur toe, de hand opheffend naar de scheldknop, maar Henderson was nog een ietsje vlugger en ving die hand als het ware in de vlucht op.

Beaver — men zal begrepen hebben, dat hij het was — liet een knorrend geluid horen, grommend als van een everzwijn en viel met zijn vrije linkerhand bliksemsnel uit, tegelijkertijd de rechter losrukkend, zodat zijn vuist de kaak van zijn tegenstander raakte.

Henderson voelde een dreuning door zijn hoofd gaan en een paar seconden was hij groggy, zonder al te veel besef van de werkelijkheid, maar toch nog juist genoeg, om zich in de weg van de man te plaatsen, toen deze opnieuw de hand uitstak naar de elektrische schel, om het sein te geven.

Hij had onmiddellijk begrepen, dat hij met een voortreffelijk bokser en een zeer krachtig tegenstander te doen had.

Beaver viel opnieuw woedend uit, weer links, maar juist een seconde te laat, want Henderson had zich hersteld en dook...

De harde vuist sloeg hem zijn pet af, maar dat was dan ook alles.

Henderson hield de man van zich af met een goed geplaatste swing, want hij hield niet van lijf-aan-lijf werk; hij wist dat dat niet zijn sterkste zijde was.

De « swing » zat maar half, want ook Beaver had gedoken en hij was een slimme vos; hij zag dadelijk hoe sterk de ander was en hij trachtte zich zo te draaien, dat het licht van een lantaarn wat verderop, zijn tegenstander in de ogen trof en hem dus moest hinderen.

Maar Henderson had de toelag bijtijds voorzien, en een prachtige « counter » op een tiende van een seconde afgemikt en met het volle gewicht van

zijn heel zwaar lichaam versterkt, trof Beaver op de kaak. Misschien was het wel niet de voorgeschreven plek, maar de uitwerking was alleszins voldoende, want Beaver ging tegen de grond, bleef liggen waar hij was, draaide zich nog eens om en bleef toen in de karakteristieke houding van de uitgeslagen bokser liggen. Het had zeker korter geduurd dan de ronde van een ernstige wedstrijd! Geen hunner had een woord gesproken en het voorval was onopgemerkt voorbijgegaan. Henderson bond zijn man stevig, stopte hem een prop in de mond en trok de bewusteloze vlug in een pikdonkere snijding, tussen twee huizen, waar hij hem achterliet.

Toen stapte hij haastig, na zijn pet weer te hebben opgezet, op de eerste deur toe, die ongeveer vijftig meters verder lag. Vol ongeduld en spanning wachtte Brand hem op.

— Klaar, mijnheer Brand, fluisterde de reus. Hij heeft niet kunnen waarschuwen, en slaapt!

— Dan is het nu mijn beurt! zei Brand, evenzacht. Blijf in de buurt, maar vertoon je vooral niet. Ik zal trachten de deur te openen.

Brand nam zijn bosje lopers in de hand en deed de weinige tientallen stappen, die hem van de hem aange-

wezen deur scheidde. Henderson en Flannagan hielden zich in de schaduw. Maar nauwelijks had het metaal van een zijner lopers een paar maal op de slotplaat getikt, of de deur ging open en hij zag een kleine, mismaakte gedaante voor zich, terwijl hij een stem zacht hoorde zeggen:

— Wees gegroet, meester. Volg mij snel, want...

Toen bemerkte de gebochelde zijn vergissing. Hij uitte een doffe kreet en wilde wegsnellen, maar reeds had Brand hem gegrepen; er volgde een wilde worsteling, want de mismaakte vocht als 'n boskat, beet en krabde, totdat Brand hem machteloos had gemaakt. Henderson was overigens reeds op het gerucht afgekomen en in zijn handen was de mismaakte slechts een pasgeboren kind! Hij werd onmiddellijk stevig gebonden en het schreeuwen werd hem onmogelijk gemaakt.

Toen klopte Brand zijn kleren af en zei glimlachend:

— Het lot is ons wel zeer gunstig geweest, James, die kleine, boosaardige aap verwachtte stellig Mister X en ik genoot de eer, voor hem te worden aangezien! Hij moet mijn gestalte op de stoep hebben kunnen waarnemen. En nu maar snel aan het werk!

HOOEDSTUK VIII

DE DRIE FLESJES

Raffles lag nog steeds met zijn gebonden enkels en handen op de sofa en hij glimlachte tevreden.

Nog altijd stond Irma Balikin aan het voeteinde, de ene sigaret na de andere rokend, met het kostbare parelen halsnoer spelend en blijkbaar zeer zenuwachtig.

Aan weerszijden zaten Jim en Ole, de ene met zijn browning in de hand, de andere klaar om zijn wapen ieder ge-

wenst ogenblik te kunnen grijpen. Verder was er niemand in het vertrek, want Joe was zoeven door de gang heen gegaan, naar het andere huis, terwijl Eddy Hare zich bij zijn vriend Dave in de zijkamer had gevoegd, waar hij de deur bewaakte, die toegang gaf tot het overige gedeelte van het fraaie herenhuis, waar men Raffles gebracht had.

Maar de touwen waren heel stevig; Raffles lag op zijn rug en de minste po-

ging om zijn voeten of handen te bewegen of zich te verroeren, had een dreigende beweging met de revolver tengevolge.

Irma keek nu en dan naar het kalme, glimlachende gezicht, vloekte, beet een stuk van haar sigaret, wendde het hoofd af met een ruk en keek enige tellen later toch weer ondanks zichzelf.

En toen ging plotseling de deur in de zijkamer open, de twee mannen daar sprongen overeind, hun revolvers klaar tot schieten, terwijl een bevelende, scherpe stem zei :

— Is dat de wijze, waarop de meester in het huis van zijn vriend Eddy Hare ontvangen wordt ?

Hare mompelde een verschrikt excuus en hakkelde toen :

— Ik begrijp het niet, meester; Beaver staat voor de deur op straat en zou ons uw komst hebben aangekondigd. U moet hem toch hebben gezien.

— Niets heb ik gezien, antwoordde Rovello kortaf.

Hare liet zijn stem tot een zacht ge-fluister dalen en ging voort :

— Is uw gelaat onbedekt ? Is dat niet zeer gevaarlijk ?

— Ik heb besloten daarmee op te houden, Hare ! antwoordde Mister X, onverschillig. Welk doel heeft het thans nog mijn gelaat verborgen te houden voor mijn medewerkers ? Door de schuld van een, die thans gaat sterven, is mijn identiteit immers toch al verraden ! En nu genoeg gepraat. Toon mij de man, die jullie hier gevangen hebben.

Hare wees zwigend op de deur, die de beide vertrekken met elkaar in verbinding bracht, waar Jim en Ole vol ontzag opgerezen, in onderdanige houding stonden.

Met vlugge stappen ging de man, die maanden achtereen als Mister X een gehele stad schrik had ingeboezemd, door de tussendeur naar de andere kamer en zei op scherpe, ijskoude toon :

— Onbewaakt ?

— Wij waren voortdurend bij hem meester, en hij is gebonden, zei Ole de Zweed, bevend.

Men verlaat een man als Raffles nooit, zelfs al zou men hem in een doodkist hebben ingesloten ! Hebben jullie nog geen leergeld genoeg betaald ? Dat is Irma Balikin, die daar aan het voeteinde staat, naar ik zie. Zij heeft tenminste haar post niet verlaten. Goede nacht, Irma. Je zult aanstonds getuige zijn van een schoon schouwspel, een beroemd man gaat sterven. Jullie, neemt je plaats weer in. Drie mensen zijn maar nauwelijks voldoende voor een man als hij. Zijn die touwen stevig ? Groet je mij niet, Irma ?

— Pardon, meester, ik zag u niet ! mompelde Irma, langzaam haar slanke, witte hand opheffend.

Rovello keek haar een ogenblik verbaasd en toornig aan, gekrenkt in zijn ijdelheid van knap man, die steeds succes had bij de vrouwen, haalde toen de schouders op, tipte de as van zijn sigaret en liet zijn blikken door het vertrek gaan, totdat zij bleven rusten op de middentafel.

— Dat is zeker uit zijn zakken gekomen, vroeg hij, op het meubel toetredend en een paar voorwerpen in de hand nemend.

— Als uw leven u lief is, leg dat dan neer ! schreeuwde Hare, doodsbleek en op zijn benen trillend. Raak niet aan dat duivelse goed; het is vergift, zo dodelijk als er geen vergift bestaat !

Uiterlijk volkomen kalm, legde Rovello het etui weer neer en zei schouderophalend :

— Dat zal hij wel niet voor zichzelf bestemd hebben. Zijn allebei de wapens van hem ?

— Ja; hij gaf eerst dat oude prul aan Joe, toen hij nog de rol van Flannagan, de hypnotiseur, speelde. Toen Dave hem, als eerste van ons herkende en wij hem overrompeld hadden, kwam die brownning en de rest te voorschijn.

— Dat is waar, waar zijn die twee; waar is die Flannagan en waar is Joe ? vroeg Rovello, de wenkbrauwen fronsend.

— Wat Flannagan betreft, die hebben we door Beaver naar zijn huis laten terugbrengen. Hij is blijven wachten tot

hij Flannagan naar binnen had zien gaan en toen is hij zijn post aan de huisdeur gaan betrekken. Ik kan maar niet begrijpen, dat hij zolang over de terugweg heeft gedaan en nog niet terug is, want anders had u hem stellig moeten zien en Joe zou naar de deur van het oude huis gaan, omdat hij u daar zou wachten.

— Ik had nou eenmaal je huissleutel, Hare, en dit viel mij gemakkelijker. Roep hem!

Hare drukte op een schelknop, vlak naast de verbindingsdeur en men bleef zwijgend wachten, totdat de deur naar de geheime gang openging en de mismaakte binnenstropelde, met zijn grote, geruite jockeypet, als naar gewoonte, op het hoofd.

Hij kwam handenwrijvend en grijnslachend op Rovello toe, die goedkeurend op hem neerzag en zei:

— Ik wil je in tegenwoordigheid van de anderen wel zeggen, dat ik tevreden ben over je, al schijnt het dan Dave geweest te zijn, die de ware toeleg ontdekt heeft. Mijn hulde, Dave, ik zal dit weten te belonen. Maar aan Joe zal toch wel de eer toekomen, te hebben gezorgd, dat die man daar machteloos is gemaakt.

Dave trok een lelijk gezicht en wierp een valse blik op Joe, die heel vrolijk op de sofa toehinkte, zich overtuigde, dat de touwen nog goed vastzaten en iets in zichzelf mompelde, dat een blijk van tevredenheid moest voorstellen, terwijl hij daarbij de gebonde man strak aankeek.

Toen hinkte hij weer terug tot bij de tafel en vroeg, onderdanig met zijn ogen knipperend tegen het licht:

— En wat zal er met hem gedaan worden, meester?

— Een vreemde vraag! Hij mag natuurlijk dit huis niet meer levend verlaten.

Op hetzelfde ogenblik klonk er van de kant van de sofa een kreet van verbazing en woede tevens. Het was de stem van Ole die uitriep:

— Ben je gek geworden, Irma? Wat doe je?

Allen hadden eensklaps het hoofd naar de sofa gewend.

Daar stond Irma Balikin, met een strak, bleek gezicht en met een vlijmscherp knipmes in de rechterhand, waarmede zij zoeven, met een enkele haal, de dikke koorden had stukgesneden, die de enkels van Raffles omkneld hielden.

— Vervloekt, ze is gek geworden? brulde Rovello, krijtwit. Maar schiet hem dan toch neer! Gebruik je wapen, jij langoor!

Het volgende geschiedde vlugger dan het hier te beschrijven is. De verblufte Zweed maakte inderdaad aanstalten om zijn Browning te gebruiken, maar Raffles was snel als de gedachte opgesprongen van de sofa en had hem met zijn beide, nog gebonden, vuisten zo hevig op het goede plekje aan de kin geraakt, dat de man als het ware dubbelknikte en zijn Browning prijs gaf, die juist vóór Raffles op de grond viel.

Snel bukte hij zich, en misschien redde die haastige beweging wel zijn leven, want de kogel, die Jim van dichtbij op hem afvuurde, streek over zijn hoofd; tot een tweede schot kreeg de bandiet geen gelegenheid, want Raffles had de Browning reeds opgeraapt en vuurde in gebukte houding nog tussen zijn gespreide benen door, op de bandiet, die hij in de rechterschouder trof, zodat de kerel met een luide schreeuw voorover op de sofa viel.

Rovello slaakte een gebrul als van een gewonde leeuw en rukte zijn Browning uit zijn schouderholster.

Het volgende ogenblik was hem het wapen uit de hand geslagen door een ijzersterke vuist.

Woedend keek hij om. Hij stond tegenover Joe, maar tegenover een wonderbaarlijk gegroeide, kaarsrechte Joe, die zijn pet met de brede klep had afgegoorpen en hem dreigend aankeek met heel andere ogen dan die van een mismaakte!

— Verraad! gilte hij, bijna buiten zichzelf... Maar schiet dan toch!

Dave was intussen met sluipende schreden langs de wand gegaan, waar

schijnlijk met de bedoeling, de gewaande Joe van achteren aan te vallen, toen hij tot zijn noodlot te dicht bij de deur kwam.

Hij had zijn rechterhand al in zijn zak, maar daartoe bleven zijn handelingen ook bepaald, want een lange, sterke arm in blauw laken kwam uit die deur gestoken, een vuist als een moker viel bonzend op het hoofd van de ongelukkige bandiet neer en Dave Keystone werd verder van de gebeurtenissen van die nacht uitgeschakeld.

Brand, die zo voortreffelijk de gebochelde gespeeld had, beter dan de meeste acteurs het hem zouden na-doen, had het wapen van Revello opgeraapt, de vrouw, die het toeliet, het mes afgenomen en de touwen doorgesneden, die nog steeds de polsen van Raffles omsnoerden.

— Dank je, Charles, zei Raffles eenvoudig, het gekneusde vlees wrijvend. En nu zullen we even afrekenen met dat heerschap, en nu voor goed. James, houd die man met zijn kaal hoofd, in het oog. Bindt hem maar liever.

Rovello zag, dat hij ditmaal verloren was.

Hij keek verwilderd om zich heen. Het was duidelijk, dat niemand hem meer helpen kon, dat hij aan het einde was van zijn misdadige loopbaan.

Zijn blik viel op het etui met de flesjes. Hij gritste het weg van de tafel, opende het bliksemsnel, trok de kristallen stop uit een der flesjes en nam een

lange teug, met een soort van snik.

Brand uitte een luide kreet en trachtte hem het flesje te ontrukken, met de woorden :

— Ongelukkige ! Wat doe je daar ?

Ook Raffles was naderbij gekomen, bukte zich haastig over het etui, en zei kortaf :

— Het was niet het vergift, en dat is zijn geluk. Hij heeft gedronken van het flesje met het bedwelmende middel ! Des te beter. De politie zal nu niet veel moeite met hem hebben.

Raffles liep op Irma Balikin toe, die er volmaakt wezenloos bij stond, boog galant voor haar en zei :

— Ik zal nu afscheid van u moeten nemen, madame ! Maar als souvenir, had ik dolgraag dat mooie collier, dat u om uw blanke hals draagt. Wees zo goed en schenk het mij !

Met de gebaren van een ledepop, maakte de vrouw zwijgend het collier los en liet het in de hand vallen van Raffles, die het dadelijk veilig in de binnenzak van zijn haveloze overjas liet glijden.

— Geef ze je dat kostbare collier, zonder tegenstribbelen ? riep Brand in de hoogste verbazing uit.

— Charles, misschien zou ze wel anders willen, als ze maar kon. Maar ze kan niet, ze slaapt ! antwoordde Raffles glimlachend, terwijl hij zich naar de deur wendde. Ik wacht jullie buiten, bindt die kerels stevig, en over vijf minuten is de politie hier !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAI

De Geheimen van Parijs

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.	45. — Zwarte Anna.
2. — De gestolen Dolk.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	47. — Gevaarlijk spel.
4. — Het Verwisselde Lijk.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
5. — Zonderlinge Epidemie.	49. — De Bende van Myra Bonati.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	50. — Merry-Kid de verklikker.
7. — De Wraak der K. K. K.	51. — Het Verlaten Slot.
8. — Twee Doodsvijanden.	52. — De Riolen van Parijs.
9. — De Meester herleeft.	53. — Rovers en Verraders.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	54. — Een documentenjacht.
11. — Raffles en Amor.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
13. — De Broeder van Nicholson.	57. — Een Misluke Samenzwering.
14. — Avontuur in België.	58. — De Kooi des Doods.
15. — De Moord in Kamer 13.	59. — Jacht op Fortuin.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	60. — De Gouden Wisselbeker.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	61. — Een Fatale Vrouw.
18. — De Strijd om het Geheim.	62. — Een moderne Blauwbaard.
19. — Naar het Goudland.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
20. — Bloed en Goud.	64. — Een Spaans Drama.
21. — De buitenste Duisternis.	65. — Een merkwaaardige diefstal.
22. — De Waanzinnige.	66. — Spoken op Marshy Manor.
23. — De gestole claim.	67. — Chantage en Hypnose
24. — De bergduivel.	68. — De Lokstem van het Goud
25. — De Goud-fee.	69. — Het Geheim van de Boekenkist
26. — Onrust op Holderness Hall.	70. — Het Revolutie Complot
27. — Het Geheime Document.	71. — Het Verlaten Huis
28. — De Redding van «Goudhaar».	72. — Het Spel met de Dood
29. — «Goudhaar».	73. — Het Verstoorde Feest
30. — De Smokkelkoningin.	74. — Russisch Goud
31. — De Misdaad in de trein.	75. — Een Moderne Robinson
32. — De Revue-Girl.	76. — De Moord in Fenchurch Street
33. — Professor Shirley.	77. — Het Vioolwonder
34. — De Kit van Wong Li.	78. — De Raadselachtige Moord
35. — De Gewaande Radjah.	79. — Een Avontuur in China
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	80. — De Verborgen Schat
37. — De Duivels van de Gele Zee.	81. — De Chinese Schatkamer
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	82. — De Bende van de Gouden Ster
39. — Vijftig tegen één.	83. — Sensatie in de Opera
40. — Ilona, de avonturierster.	84. — De Folterkelder
41. — De Kelder des Doods.	85. — De Bedrieger bedrogen
42. — De onverwachte terugkeer.	
43. — Rode Bill krijgt een lesje.	
44. — De Stem van het Verleden.	
- IN VOORBEREIDING :
86. — De Geheimen van Parijs

